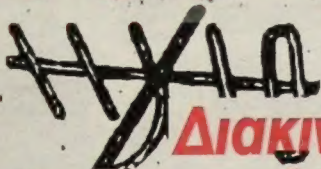

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 19 ΟΚΤΩΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 67ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΗΛΕ-ΝΑΡΚΩΣΗΣ!

Διακινούσαν και τα επικίνδυνα διεγερτικά
“κοινωνικό δράμα”, “αποκλειστικό” και “ευαισθησία”!

Ποιός έφερε πρώτος στο φως το δράμα; Έπρεπε να επέμβει η αστυνομία ή το υπουργείο; Ήταν χασίς ή βάλιουμ; Πόσες μέρες είχε να φάει; Και οι κάμερες να τρέχουν για να προλάβουν κάθε εικόνα. Και οι σοβαρές εφημερίδες, που δεν έχουν τη δυνατότητα να προσφέρουν τα συναρπαστικά στιγμιότυπα της οθόνης, να καταγγέλλουν τις σαρκοβόρες ματιές των καμέραμαν -ο καθένας και το εμπόρευσμά του, άλλοι εμπορεύονται δράμα, άλλοι αντικειμενικότητα κι ευαισθησία. Και άλλοι καταναλώνουν. Στην αυλή των θεαμάτων, ο πόνος του ενός, θέαμα των άλλων.

26, 27, 28 Οκτώβρη
Επαναπροσδιορίζοντας
τη διαδρομή

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ και σχεδόν εβδομήντα φύλλα μετά, ένας πρώτος κύκλος της εφημερίδας ήρθε η ώρα να κλείσει. Σε όλο αυτό το διάστημα, το ΑΛΦΑ κατόρθωσε, έστω και με χίλια μύρια προβλήματα, να κρατήσει τη σταθερότητα και τη συνέχεια της ύπαρξής του, υλοποιώντας την ανάγκη της αντιπληροφόρησης σε πανελλαδικό επίπεδο. Μια πορεία δύσκολη, η οποία κατέδειξε δυνατότητες και αδυναμίες, έφερε συγκρούσεις και συνθέσεις, προώθησε δυναμικές αλλά οδήγησε και σε λάθη. Αναπόφευκτα, μια και η πορεία μέσα στο αρχι-

πέλαγος του κοινωνικού δεν αποτελεί ποτέ μια ευθεία ρότα, αλλά μια προδιαγεγραμμένη συνάντηση με τους Κύκλωπες και της Σειρήνες. Δύσκολος ο δρόμος για την Ιθάκη...

Στο 62ο και στο 63ο φύλλο της εφημερίδας τέθηκαν από τη συντακτική συνέλευση της Θεσσαλονίκης μια σειρά από ζητήματα. Έγινε μια απόπειρα να καταδειχτούν τα στενά όρια ανάμεσα στη σύνθεση και στη σύγχυση, η διαφορά ανάμεσα στην ελευθεριακή πολυφωνία και στο φιλελεύθερο πλουραλισμό, η σύγκρουση ανάμεσα στην πρωτο-

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΣΧΟΛΙΑ

- ★ Νέες ενδείξεις για ζωή στον Άρη.
- ★ Καμμία ένδειξη για ζωή πάνω στη Γη;
- ★ Οι ηγέτες του γαλλικού Κ. Κ. Ρομπέρ Υ και Ζορζ Μαρσέ παραπέμπονται σε ανάκριση για κατάχρηση χρηματικών ποσών.

★ Συγκεκριμένα, η ανάκριση αφορά προμήθειες ύψους 13 δισεκατομμυρίων γαλλικών φράγκων, που έδωσε εταιρεία ύδρευσης για να αποσπάσει την αγορά σε πόλεις που είχαν τοπική διοίκηση της Αριστεράς. Οι ύποπτες αποδείξεις πληρώθηκαν σε γραφείο μελετών προσκείμενο στο Κ.Κ., την εποχή του '92-'94, δηλαδή υπό την ηγεσία τόσο του Ρομπέρ Υ όσο και του Ζορζ Μαρσέ.

★ Η εφημερίδα "Ουμανιτέ" του γαλλικού Κ.Κ. γράφει πως οι κατηγορίες αποτελούν ένα "απαράδεκτο αμάχημα που αποσκοπεί στο να σπιλώσει ένα κόμμα το οποίο μάχεται συνεχώς κατά της βασιλείας του χρήματος".

★ Σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου σύντροφοι!

★ Εδώ που τα λέμε πάντως, φανταστείτε μετά από όλα τα εγκλήματα του σταλινισμού, να νοιάζονται μήπως το κόμμα "σπλωθεί" για μίζες!

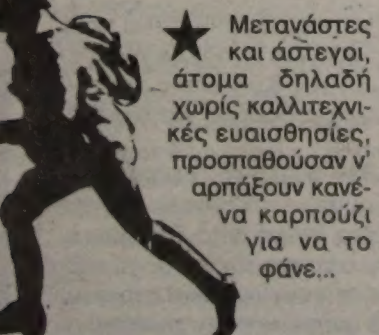
★ Σαν να ανησυχούν οι νεο-ναζί μήπως σπλωθεί η μνήμη του Χίτλερ επειδή τα έπαιρνε από τους βιομήχανους...

★ Αλλά και τον Καπόνε, για φοροδιαφυγή δεν τον συλλάβανε;

"Η τέχνη είναι νεκρή". Κάποιοι το λέγανε από το 1920.

★ Ωραίο πράγμα η "τέχνη"! Ο πολύς κύριος Τσόκλης έσπασε οχτώ τόνους καρπούζια, στην Κεντρική Αγορά της Αθήνας, σε ένα χάπενινγκ που ήθελε να δείξει "πως το πράσινο μετατρέπεται σε κόκκινο, πως η ελπίδα μετατρέπεται σε απελπισία".

★ Μετανάστες και άστεγοι, άτομα δηλαδή χωρίς καλλιτεχνικές ευαισθησίες, προσπαθούσαν ν' αρπάξουν κανένα καρπούζι για να το φάνε...

Επαναπροσδιορίζοντας τη διαδρομή

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

βουλία και στις αντιλήψεις πρωτοπορίας, η αντίθεση ανάμεσα στην οργάνωση και στον συγκεκριμένο και τη γραφειοκρατικοποίηση. Ζητήματα που το ΑΛΦΑ δεν έχει ακόμη λυμένα, τόσο στο επίπεδο της θεωρίας, όσο και της πράξης. Και που η επιβίωσή τους είναι αναγκαία, όχι μόνο για τη συνέχεια του εγχειρήματος, αλλά και γιατί αποτελούν αναγκαίο όρο, τόσο για να μην αποτελεί το ΑΛΦΑ τροχοπέδη, όσο και για να συμβάλει στην ανάπτυξη, να γίνει τμήμα και ένα από τα εργαλεία του κινήματος για την αυτοοργάνωση, για την επανάσταση της καθημερινής ζωής.

Πάνω σε αυτές τις βάσεις καλούμε για τις 26, 27 και 28 Οκτώβρη την πανελλαδική συνάντηση για τον επαναπροσδιορισμό του ΑΛΦΑ. Καλούμε όλους όσους και όσες ενδιαφέρονται να συνδιαμορφώσουν και να στηρίξουν μια εφημερίδα με τους στόχους που αναφέραμε παραπάνω. Ουσιαστικά καλούμε για τη διαμόρφωση των όρων ύπαρξης της εφημερίδας στο μεταβατικό στάδιο από τη σημερινή μορφή του ΑΛΦΑ και από τη σημερινή κατάσταση του "χώρου" έως τη συγκρότηση αυτού του κινήματος που πιστεύουμε ότι μπορεί και πρέπει να υπάρξει, αυτού του κινήματος που ήδη αισθανόμαστε γύρω μας τη δυναμική της εμφάνισής του. Δεν είναι εύκολος στόχος. Το ΑΛΦΑ πρέπει να μετασχηματισθεί χωρίς να μετατραπεί σε πολιτική ομάδα, πρωτοπορία ή καθοδήγηση, αλλά και χωρίς να αναπαράγει τη σύγχυση. Οι δύσκολοι στόχοι όμως πάντοτε ήταν και οι πιο όμορφοι...

γενικών αρχών, που πιθανόν να προκύψει από την προηγούμενη κουβέντα, ούτε αποτρέπει απαραίτητα τη σύγχυση, ούτε προωθεί αναγκαστικά τη σύνθεση, είναι αναγκαίος ένας διάλογος για ειδικότερα ζητήματα. Και προτείνεται ένας διάλογος επειδή η διατύπωση θέσεων δεν είναι δουλειά κάποιου ειδικού και επειδή τα πιο πλούσια συμπεράσματα προκύπτουν πάντοτε μέσα από τη συλλογική τριβή. Άρα προτείνεται η διατύπωση θεματολογίας ζητημάτων για τα οποία απαιτείται διάλογος και διαμόρφωση θέσεων. Ανάληψη ευθύνης επεξεργασίας των παραπάνω θεματικών, δημοσίευση των κειμένων στο ΑΛΦΑ, δημόσιος διάλογος πάνω σε αυτά, και βλέπουμε...

Ακολουθούν μερικά πιθανά θέματα, χωρίς ο κατάλογος να είναι ούτε κλειστός, ούτε περιοριστικός, δεδομένου ότι η θεματολογία θα προκύψει μέσα από συλλογική συζήτηση:

- μέθοδοι και τρόποι της επαναστατικής πάλης και οργάνωσης στην σημερινή εποχή/ αποτίμηση των επαναστατικών εμπειριών του παρελθόντος
- η κοινωνία της εικονικής πραγματικότητας
- ΜΜΕ. Ο έλεγχος των συνειδήσεων και η οργάνωση της αντιπληροφόρησης
- σύγχρονες παγκόσμιες οικονομικές σχέσεις (παγκοσμιοποίηση-νεοφιλελευθερισμός)
- εθνικισμός-ρατσισμός-μιλιταρισμός
- ...

Στη συνέχεια: Ρεμπέτικη βραδιά (!) στη Βαρβάρα/ Derive στην Άνω Πόλη-αναζήτηση αυτών που χάθηκαν στη χθεσινοβραδινή/ Συνέχεια των κοινωνιολογικών ερευνών της εμπορευματοποιημένης διασκέδασης στα μπαρ της αλλοτρίωσης.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΟΚΤΩΒΡΗ

18.00 Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Στόχος είναι μέσα από μια συζήτηση για το υπάρχον και το αντιεξουσιαστικό κίνημα, να καταληχτούν γενικές αρχές που θα διέπουν την έκδοση της εφημερίδας. Η κατάληξη αυτής της συζήτησης προτείνεται να διατυπωθεί σε ένα σύντομο πολιτικό προσδιορισμό της εφημερίδας, μια "ταυτότητά" της, που θα δημοσιεύεται σε κάθε φύλλο.

Στη συνέχεια: Πάρτυ (φυσικά) στη Βαρβάρα/ Derive στην Άνω Πόλη/ Κοινωνιολογικές έρευνες της εμπορευματοποιημένης διασκέδασης στα μπαρ της αλλοτρίωσης.

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΗ

12.00 συνέχεια χθεσινής κουβέντας

18.00 ΕΝΑΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Επειδή η συμφωνία στη βάση

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΟΚΤΩΒΡΗ

12.00 ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Υπάρχει η αναγκαιότητα επανασυγκρότησης του ΑΛΦΑ σε μια σειρά ζητήματα που δεν έχουν απλά και μόνο πρακτική αξία. Η κανονική λειτουργία των συνελεύσεων, η διαμόρφωση ενός κλίματος συλλογικής συμμετοχής σ' αυτές, το μοίρασμα σε ισότιμη βάση της εργασίας που απαιτείται για την έκδοση της εφημερίδας, η υπευθυνότητα σε ότι αναλαμβάνει ο καθένας αποτελούν ουσιαστικά χαρακτηριστικά μιας αντιεξουσιαστικής συλλογικότητας. Πέρα απ' αυτά, η ανάπτυξη του ΑΛΦΑ περνάει μέσα από την συγκρότηση ή τη διεύρυνση δραστηριοτήτων αντιπληροφόρησης. Έτσι απαιτούνται:

- Δημιουργία αντιεξουσιαστικής βάσης δεδομένων στο Internet, καθώς και της σχετικής σταθερής ομάδας εργασίας. Στόχος είναι να στέλνουμε πλη-

ροφόρηση στο εξωτερικό και όχι μόνο να λαμβάνουμε.

- Οργάνωση επαφών με εξωτερικό (με ιδιαίτερη έμφαση στα Βαλκάνια και ειδικότερα στην Τουρκία)
- Οργάνωση δικτύου αντιπληροφόρησης στην Ελλάδα (τεχνική υποδομή-εκδοτικές συνεργασίες/ ταμείο εκδόσεων).

Η αρχική μας σκέψη ήταν η συνάντηση να πραγματοποιηθεί σε κεντρικότερο σημείο στην Ελλά-

δα -και κατά προτίμηση σε κανένα χωριό στο Πήλιο. Η απειλή καταστολής όμως της Βίλλα Βαρβάρα, άλλαξε τα σχέδιά μας. Επικοινωνήστε με τις δύο συντακτικές συνελεύσεις σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη, ή ελάτε εντελώς απροειδοποίητα στη Βίλλα Βαρβάρα. Χίλιοι καλοί χωράνε! (Καλού-κακού, πάρτε μαζί και κανένα sleeping-bag).

Συντακτική συνέλευση ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 19 Οκτώβρη το Αυτόνομο Στέκι Καβάλας διοργανώνει συναυλία αλληλεγγύης στη Βίλλα Βαρβάρα και για την ενίσχυση των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων. Η συναυλία θα αρχίσει στις 9.30 μμ, στα ΤΕΙ Καβάλας. Παίζουν οι: Ωχρά Σπειροχαΐτη, Σμέρνα, Earth's Impossible Day και Καρκώ.

★ Επίσης σήμερα, Σάββατο 19 Οκτώβρη, είναι η τρίτη μέρα του "Τετραήμερου Παρέμβασης και Εκδηλώσεων" που πραγματοποιεί το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Κοζάνης, ως κίνηση αλληλεγγύης στη Βίλλα Βαρβάρα. Το σημερινό πρόγραμμα περιλαμβάνει συναυλία στα ΤΕΙ Κοζάνης, στις 9.00 μμ, με τους: Βανδαλούπ, Μάστιγα και Decadencia. Αύριο, Κυριακή, θα πραγματοποιηθεί παρέμβαση-ενημέρωση για τη Βίλλα Βαρβάρα στην κεντρική πλατεία της Κοζάνης, με έκθεση έντυπου υλικού και αφίσσας.

★ Σήμερα, Σάββατο 19 Οκτώβρη, η Ομάδα Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας διοργανώνει εκδήλωση ενημέρωσης και συζήτησης για τη διηπειρωτική συνάντηση του καλοκαιριού και τις πρόσφατες εξελίξεις στο Μεξικό. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στις 7.00 μμ, στη Βίλλα Βαρβάρα. Θα περιλαμβάνει και προβολή slides, ενώ ήδη από χτές, Παρασκευή 18 Οκτώβρη, στο μπαρ της κατάληψης λειτουργεί έκθεση φωτογραφίας από τον εξεγερμένο μεξικάνικο νότο.

★ Αύριο, Κυριακή 20 Οκτώβρη, στις 9.00 μμ, στη Βίλλα Βαρβάρα θα πραγματοποιηθεί συναυλία με την Ωχρά Σπειροχαΐτη.

★ Και φυσικά, το Σάββατο 26, την Κυριακή 27 και τη Δευτέρα 28 Οκτώβρη, θα πραγματοποιηθεί (που αλλού; στη Βίλλα Βαρβάρα) η τριήμερη πανελλαδική συνάντηση του ΑΛΦΑ για τον επαναπροσδιορισμό της εφημερίδας.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Αυτή την εβδομάδα ο Παναγιώτης Δριμυλής καταθέτει αίτηση άρσης της προσωρινής κράτησης του και αντικατάστασής της με την επιβολή περιοριστικών όρων. Ο γνωστός για τη συμμετοχή του σε ανοιχτές συλλογικές διαδικασίες του αναρχικού χώρου Π. Δριμυλής, βρίσκεται προφυλακισμένος από τις 26/7/96 με την κατηγορία της απλής συνέργειας στην απόπειρα ανθρωποκτονίας του αστυνομικού φρουρού των κεντρικών γραφείων του ΠΑΣΟΚ Νίκου Βαϊόπουλου, η οποία έγινε την 5/7/96. Μια απόπειρα που διέπραξε ο, νεκρός πια, Χριστόφορος Μαρίνος.

Σύμφωνα με το κατηγορητήριο "Στην Αθήνα την 5/7/96, περί ώρα 21.25, ο ήδη αποβιώσας Χριστόφορος Μαρίνος του Δημητρίου, κάτοικος εν ζωή Νέας Φιλαδελφείας Αττικής, και ο κατηγορούμενος Παναγιώτης Δριμυλής, βαδίζοντας επί της οδού Χαριλάου Τρικούπη, πλησίασαν τον ένστολο αστυφύλακα Νικόλαο Βαϊόπουλο ο οποίος, εκτελώντας διατεταγμένη υπηρεσία σκοπού στα επί της οδού αυτής (αριθ. 50) κεντρικά γραφεία του πολιτικού κόμματος ΠΑΣΟΚ, ευρισκόμενος εντός του επί του πεζοδρομίου υπάρχοντος φυλακίου και ο πρώτος εξ' αυτών ερώτησε τον αστυφύλακα αν μπορούν να εισέλθουν στα γραφεία. Ο αστυφύλακας τους συνέστησε να απευθυνθούν στον θυρωρό και πράγματι αυτοί εισήλθαν στην είσοδο του κτιρίου, όπου ευρίσκοντο ο εκτελών υπηρεσία ασφαλείας με πολιτική περιβολή, αστυφύλακας Ευάγγελος Γεωργάνος και ο θυρωρός υπάλληλος του ως άνω πολιτικού κόμματος Χρήστος Πασιαλής, τους οποίους ο Χριστόφορος Μαρίνος ερώτησε αν μπορεί να ανέβει στους άνω ορόφους δηλώνοντας ότι είναι αναρχικός και θέλει να δώσει ένα δελτίο τύπου για θέματα νεολαίας. Ο θυρωρός του απάντησε ότι δεν μπορεί να ανέλθει και ότι δεν δέχονται δελτία τύπου. Κατόπιν αυτού οι ανωτέρω εξήλθαν και αφού πλησίασαν και πάλι τον αστυφύλακα Νικόλαο Βαϊόπουλο, ο Χριστόφορος Μαρίνος έβγαλε από τσαντάκι που έφερε στη μέση του ένα πιστόλι και, από απόσταση ενός περίπου μέτρου, πυροβόλησε εναντίον του φρουρού και του προξένησε διαμπερές τραύ-

Να κλείσει τώρα η υπόθεση του παραλόγου

μα στην κοιλιακή χώρα, ενώ ο κατηγορούμενος είχε σταθεί δίπλα του. Αμέσως μετά και οι δύο έφυγαν τρέχοντας προς την οδό Βαλτετσίου όπου ο πρώτος επιβιβάστηκε στην δικυκλή μοτοσυκλέτα του, που είχε προηγουμένως σταθμεύσει στο σημείο αυτό και απομακρύνθηκε, ενώ ο κατηγορούμενος απομακρύνθηκε τρέχοντας προς την πλατεία Εξαρχείων.

Ο Π.Δριμυλής από την πρώτη στιγμή έκανε σαφές ότι δεν είχε ιδέα για τις όποιες προθέσεις του Χριστόφορου Μαρίνου. Συγκεκριμένα ενώ καθόταν σε καφενείο της πλατείας Εξαρχείων ο Μαρίνος τον κάλεσε να πάνε για καφέ. "Μετά από πέντε λεπτά πήγα στο παραπάνω καφέ δεν ήταν εκεί ο Μαρίνος και κάθισα να τον περιμένω. Σε πέντε λεπτά ήρθε με την μηχανή του με φώναξε κοντά του, με ρώτησε εάν έχω παραγγείλει κάτι και με κάλεσε να πάμε αλλού για καφέ προκειμένου να κουβεντιάσουμε για κάποιο θέμα. Ανέβηκα στην μηχανή ξεκίνησε ο Μαρίνος λίγο ανάποδα την οδό Καλλιδρομίου πήρε την Ζ.Πηγής έστριψε στην Διδότου αριστερά, Χαρ.Τρικούπη πάλι αριστερά και στην συμβολή Χαρ.Τρικούπη και Βαλτετσίου, έστριψε 5-10 μέτρα επί της Βαλτετσίου και στάθμευσε την μηχανή στα αριστερά πεζοδρόμιο. Κατεβήκαμε και μου λέει πάμε. Εγώ νόμιζα ότι πηγαίναμε σε ένα καφέ που είναι σε μία πάροδο στην οδό Διδότου. Πέρασαμε απέναντι στο δεξιό δηλαδή πεζοδρόμιο της Χαρ. Τρικούπη, ανεβαίνοντας δηλαδή προς ΑΛεξανδράς, δηλαδή σ' αυτό που είναι τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και φτάσαμε εκεί που είναι τα γραφεία εκεί δηλ. που είναι ο φρουρός. Ο Χριστόφορος είχε ένα ελαφρό προβόλισμα από εμένα και εγώ βρισκόμουν λίγο πίσω του και δεξιά του. Ρώτησε κάτι τον αστυνομικό, το οποίο δεν άκουσα, και στη συνέχεια έκανε μεταβολή και μπήκε στην είσοδο όπου πίσω από ένα γκισέ ήταν δύο άτομα

που φορούσαν πολιτικά. Εγώ ήμουν στην είσοδο. Άκουσα τότε τον Μαρίνο να λέει στα άτομα αυτά ότι είμαι αναρχικός και ήρθα εδώ να δώσω ένα δελτίο τύπου για θέματα νεολαίας και ρώτησε αν μπορεί να ανέβει επάνω. Του είπαν όχι, έμειναν έκπληκτοι, όπως και εγώ. Κατευθύνθηκε προς την έξοδο, φθάνοντας στην έξοδο τον ρώτησε που πάμε, δεν μου απάντησε πέρασε μπροστά και κατευθύνθηκε προς την έξοδο, φθάνοντας στην έξοδο τον ρώτησε που πάμε, δεν μου απάντησε πέρασε μπροστά και κατευθύνθηκε προς τον φρουρό ο οποίος βρισκόταν όρθιος στην σκοπιά του. Με το που έφτανε στο φρουρό γύρω στο ένα μέτρο άρχισε να ξεκουμπώνει το τσαντάκι (το οποίο είχε στην μέση του), εγώ βρισκόμουν λίγο πίσω του και δεξιά του κάπου 3-4 μέτρα στο ύψος της εισόδου και έβγαλε το πιστόλι και φτάνοντας στο μισό μέτρο από τον φρουρό τον πυροβόλησε στην κοιλιά. Όπως εγώ κινόμουν λίγο πίσω του και δεξιά, είμαι σίγουρος ότι ο Μαρίνος με το δεξί του χέρι έβγαλε το όπλο και πυροβόλησε τον αστυφύλακα. Ταυτόχρονα με τον πυροβολισμό είδα το αίμα στο πουκάμισο του αστυνομικού. Εγώ πανικοβλήθηκα, πέρασα στο απέναντι πεζοδρόμιο της Χαρ.Τρικούπη και κατευθύνθηκα προς την Βαλτετσίου. Στην συμβολή Βαλτετσίου και Χαρ.Τρικούπη άκουσα ένα δεύτερο πυροβολισμό, γύρισα πίσω το κεφάλι μου εξακολουθώντας να τρέχω και είδα τον Χριστόφορο να πέφτει, εξακολουθώντας να τρέχω και φτάνοντας παρακάτω άκουσα θόρυβο μηχανής που ξεκινούσε. Γύρισα και είδα τον Χριστόφορο πάνω στη μηχανή να φεύγει προς την ίδια κατεύθυνση με εμένα. Εγώ έφτασα στον πεζόδρομο της

Βαλτετσίου, συνέχισα μέχρι τα Εξάρχεια, και ο Χριστόφορος ενδέχεται κάπου να έστριψε. Παρέμεινα εκεί πέντε λεπτά και στη συνέχεια έφυγα από την περιοχή."

Η ακρίβεια των παραπάνω γεγονότων επιβεβαιώνεται και από όλους τους αυτόπτες μάρτυρες. Σύμφωνα με την ανακρίτρια Ιωάννα Μαργέλου η κατηγορία της απλής συνέργειας του Π.Δριμυλή στην απόπειρα συνίσταται στο ότι "συνέδραμε ψυχικά". Δηλαδή στεκόταν δίπλα στο Χριστόφορο Μαρίνο όταν αυτός πυροβόλησε, γνώριζε από πριν τις προθέσεις του, δεν έκανε καμιά κίνηση ή κραυγή για να τον αποτρέψει, δεν παρέμεινε στο χώρο του περιστατικού για να συνδράμει τον παθόντα και δεν παραδόθηκε για να βοηθήσει την προανάκριση. Τα σχόλια, νομίζω, περιττεύουν. Η αστυνομία συνέλαβε τον Π. Δριμυλή τη νύχτα της 23/7/96 προς την 24/7/96. Από το βράδυ της ίδιας ημέρας ο Χρ.Μαρίνος ήταν ήδη νεκρός. Η Ασφάλεια (όπως προκύπτει από τη δικογραφία και το προανακριτικό υλικό) οδηγήθηκε στο Χριστόφορο Μαρίνο από αναγνωρίσεις αυτοπτών μαρτύρων (Βαϊόπουλου, Γεωργάνου, Πρέκα) και από δακτυλικό αποτύπωμα που άφησε σε αφίσσα την οποία έπιασε σκοντάφτοντας κατά τη διαφυγή του. Στον Π.Δριμυλή έφτασαν από το παλαμικό αποτύπωμα στην είσοδο της Χαριλάου Τρικούπη και από δακτυλικά αποτυπώματα που άφησε σκοντάφτοντας κι αυτός κατά τη διαφυγή του.

Προκαλεί εύλογα ερωτηματικά το γεγονός ότι η αστυνομία δεν προχώρησε στη σύλληψη και των δύο από την πρώτη στιγμή. Είναι γνωστό ότι μέσα σε λίγες ώρες έξω από τα σπίτια και των δύο στήθηκαν αυτοκίνητα της Ασφάλειας. Είναι επίσης γνωστό ότι και τα δύο ονόματα κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους της Ελευθεροτυπίας (αν όχι και σε άλλες εφημερίδες) δύο βδομάδες πριν

από τη σύλληψη. Ο ίδιος ο Παναγιώτης στην απολογία του θα πει ότι: "Ως γεγονότα περίμενα ότι την επόμενη ημέρα η αστυνομία θα προχωρούσε στη σύλληψή μας. Το γεγονός αυτό δεν έγινε, μου δημιούργησε έντονες απορίες και ανησυχία γιατί αφενός ως προς τι ακριβώς συνέβαινε και αφετέρου ποία η σκοπιμότητα της δικής μου επιλογής από τον Μαρίνο ώστε να καταστώ μάρτυρας του γεγονότος. Εγώ θεωρώ ότι και η δική μου παρουσία στο παραπάνω συμβάν ήταν γνωστή στην αστυνομία από την πρώτη στιγμή γιατί εγώ κινούμαι στο χώρο των αναρχικών εδώ και 12 χρόνια, μετέχω σε επιτροπές αλληλεγγύης και μάλιστα μετείχα στην επιτροπή αλληλεγγύης για την απελευθέρωση του Χριστόφορου και είμαι μέλος της συντακτικής συνέλευσης της αναρχικής εφημερίδας ΑΛΦΑ". Μήπως λοιπόν η Ασφάλεια ήθελε να στήσει για μια ακόμα φορά ένα ευφάνταστο τρομοθέαμα; Μήπως επεδίωκε να εκμεταλλευτεί το δράμα του Χριστόφορου Μαρίνου για να δημιουργήσει μια νέα υπόθεση τρομοκρατίας; Μήπως το γεγονός ότι ούτε περαιτέρω συλλήψεις έγιναν ούτε έρευνες σε σπίτια, επιβεβαιώνει πλήρως την κατάθεση του Π. Δριμυλή και προσγειώνει την υπόθεση στις πραγματικές της διαστάσεις;

Η απεργία πείνας (η πλέον σκληρή της μεταπολίτευσης) ώθησε τον Χριστόφορο Μαρίνο στο να δρα πέρα από κάθε μέτρο. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να επιτρέψουμε στις ασφαλιτοδικαστικές μεθοδεύσεις, στα λάθη και τις παραλείψεις του αναρχικού χώρου εδώ και μια δεκαετία να εξοντώσουν τον Π. Δριμυλή. Είναι αναγκαίο να απαιτήσουμε την άμεση απελευθέρωση του. Κι είναι εξίσου αναγκαίο να προβληματιστούμε με αφορμή αυτή την υπόθεση για το τι πραγματικά σημαίνει ελευθεριακότητα, αλληλεγγύη, συντροφικότητα, επαναστατική δράση, ανιδιοτέλεια, θέαμα, αναπαραγωγή κυρίαρχων πρακτικών. Όσο για την κατηγορία περί ρουφιανιάς, το ότι μετά την κατάθεση του συντρόφου Δριμυλή ουδείς συνελήφθη και ουδέν εξιχνιάσθη, είναι η ισχυρότερη διάψευσή της.

Γ.Α.

Παρακαλούνται οι σύντροφοι από το Κοινωνικό Κέντρο της Κοζάνης να επικοινωνήσουν με τους συντρόφους στο Βόλο.

Διόρθωση

Το κείμενο της δημόσιας ολικής άρνησης που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο είναι του συντρόφου Δημήτρη Φασοδή.

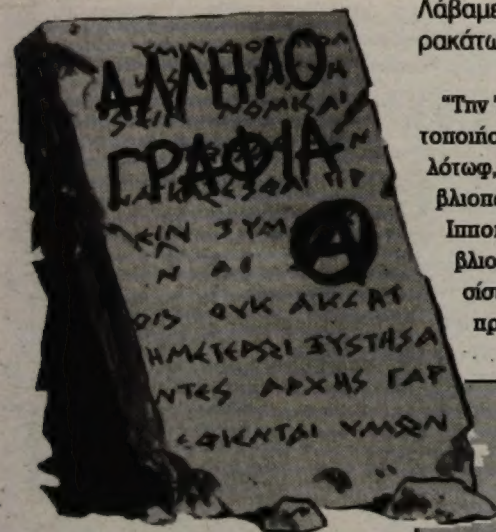
Τους αξίζει...

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Νέοι ενάντια στην ελεύθερη διακίνηση

φασιστικών ιδεών

Υ.Γ.: Αγωνιστικούς χαιρετισμούς στους συντρόφους που εισέβαλαν στο υπερπατριωτικό βιβλιοπωλείο του Καραμπελιά."

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το παρακάτω γράμμα:

"Την Τρίτη 15/10 το βράδυ πραγματοποιήσαμε επίθεση με κοκτέιλ μολότωφ, εναντίον του φασιστικού βιβλιοπωλείου Νέα Θέση, στην οδό Ιπποκράτους. Ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου είναι ο γνωστός φασίστας Πλεύρης. Η επίθεση ήταν προειδοποιητική και πέρα από

τις σοβαρές υλικές ζημιές επιλέξαμε να μην κάψουμε τους δύο στοικούς που ήταν μέσα.

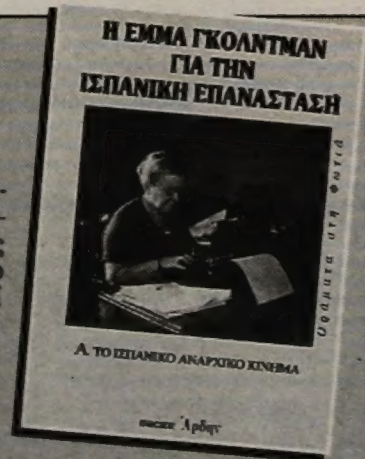
Σε μια εποχή εθνικοφώνων οι τουρκοφάγοι προπαγανδιστές και τα κέντρα διακίνησης φασιστικών ιδεών δεν πρέπει να ζουν ανενόχλητοι. Ας χαρίσουμε μερικές "φωτεινές" νύχτες φρίκης σ' αυτούς που ονειρεύονται πολέμους, μεγάλες ελλάδες, νεκρούς τούρκους και κρεματόρια.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ...

★ Από τις δραστηριότητες εκδόσεις "Αρδην" κυκλοφόρησε μέρος της αλληλογραφίας της Έμμα Γκόλντμαν, σχετικά με το "Ισπανικό Αναρχικό Κίνημα". Αποτελεί μετάφραση του δεύτερου κεφαλαίου της 1ης αμερικανικής έκδοσης του 1983, που έγινε από τον David Porter.

"Η Έμμα Γκόλντμαν περιέγραψε τις προσπάθειες των Ισπανών εργατών και αγροτών να οικοδομήσουν και να υπερασπίσουν, "με σχεδόν γυμνά χέρια και με πόμπουλα εμπόδια στο δρόμο τους", μια αναρχική κοινωνία "ως μία έμπνευση που δύσκολα μπορεί κανείς να τη λησμονήσει". Είναι μια σπάνια και έντονα συγκινητική εμπειρία το να βλέπεις με τα ίδια σου τα μάτια τα δημιουργικά επιτεύγματα των Ισπανών, δεχόμενα μια ισχυρή πίεση μεταξύ της φασιστικής σφύρας και του Κομμουνιστικού άκρον, να αγωνίζονται ή και να θυσιάζονται από τους "προοδευτικούς" της Δύσης. Ο Ντέιβιντ Πόρτερ, με το υλικό που βρήκε που βρήκε και παρουσίασε καθώς και με το δικό του κατατοπιστικό "πλήρη σχολιασμό, συνέλαβε σημαντικά στον α-σταμάτητο αγώνα για ελευθερία και δικαιοσύνη."

Νόαμ Τσάμσκι (από το απιστόφυλλο της έκδοσης).

Αλφα

ΕΤΟΣ 20

ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 67

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfawc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35

“Οι Ζαπατίστας δεν είναι μόνοι”

Μετά την πετυχημένη εκδήλωση ενημέρωσης που έγινε στο Πολυτεχνείο στις 9/10 με τη συμμετοχή 300 περίπου ατόμων η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας οργάνωσε προχθές το απόγευμα πορεία με μηχανές από το Πεδίον του Αρεώς.

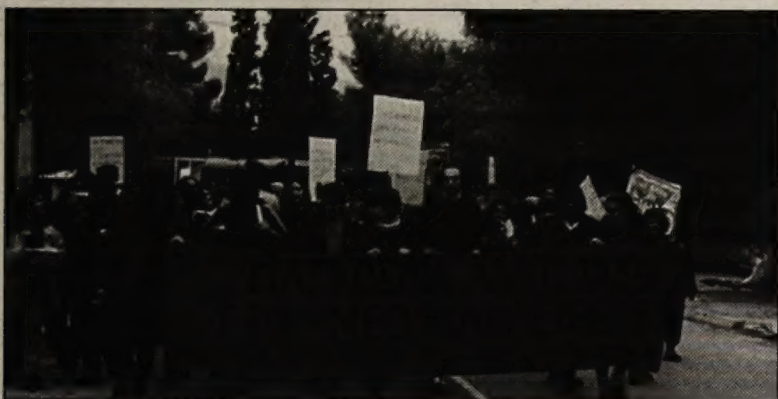
Σαράντα περίπου μηχανές και μερικά αυτοκίνητα κατευθύνθηκαν

μενοι στο Μεξικό.

- να δεσμευτεί η κυβέρνηση για ουσιαστική συμμετοχή στο διάλογο και σεβασμό στις αποφάσεις του.

- να γίνουν δεκτοί οι όροι που θέτουν οι Ζαπατίστας για να επιστρέψουν στο διάλογο.

Η ετοιμότητα της μεξικάνικης πρεσβείας μας εξέπληξε: μοίρασε σε τρισεπίδη ανακοινώσεις με την υπογραφή της, κείμενο με το οποίο “πα-

προς την περιοχή του Ψυχικού, όπου υπήρχε συγκέντρωση για να αποκατασταθεί η πορεία ως την πρεσβεία του Μεξικού. Εκατόν τριάντα άνθρωποι μοιράζοντας προκηρύξεις, ρίχνοντας τρικάκια και φωνάζοντας δυναμικά συνθήματα κατευθύνθηκαν ως την πρεσβεία διασχίζοντας τους μάλλον κενούς δρόμους του Ψυχικού. Εκεί, τριμελής αντιπροσωπεία ανέβηκε στην πρεσβεία για να παραδώσει ψήφισμα το οποίο κατέληγε:

- “Ζητάμε:
- να σταματήσει ΤΩΡΑ ο στρατιωτικός αποκλεισμός των εξεγερμένων περιοχών και οι τρομοκρατικές ενέργειες των κυβερνητικών και παραστρατιωτικών σωμάτων.
- να απελευθερωθούν αμέσως ΟΛΟΙ όσοι κατηγορούνται για “ζαπατισμό” και ΟΛΟΙ οι πολιτικοί κρατού-

ρακαθεί ποιά την Επιτροπή που διοργάνωσε τη διαδήλωση αυτήν, να πληροφορηθεί τα μέλη της σχετικά με τη θέση της Κυβέρνησης του Μεξικού επί της διένεξης αυτής και των πραγματικών της διαστάσεων”!

Σε εννέα σημεία της η ανακοίνωση της πρεσβείας προσπαθεί να αποδείξει την “καλή θέληση της Κυβέρνησης να συνεχίσει το διάλογο”. Και καταλήγει: “...ώστε σύντομα και με πλουραλισμό, να συμμετάσχουμε όλοι-μας στη λύση των πραγματικών αιτιών της εξαθλίωσης και της εγκατάλειψης (!)”.

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης της Αθήνας, συναντιέται κάθε Τρίτη στις 8 το βράδυ, (Βασιτείου 35, 3ος όροφος) για τη συνέχιση των δραστηριοτήτων της.

στηκαν κατά καιρούς για απλές δηλώσεις υπεράσπισης αντιστασιακών.

Ο Αϊτέκ ΟΖΕΪ (Αντιπολεμικός Σύνδεσμος Σμύρνης) είχε καταδικαστεί σε τριμηνια φυλάκιση για δηλώσεις “προσβολής του στρατεύματος”.

Είναι εμφανές ότι το κράτος μέρα με τη μέρα προσπαθεί να στρατιωτικοποιήσει όλο και περισσότερο τη ζωή, μια και αυτό θα βοηθήσει στην πραγματοποίηση άλλων σχεδίων που θα έχουν ως θύματα τον τουρκικό και κυρδικό λαό. Σε μια εποχή, μάλιστα, που ο εθνικισμός, ο πόλεμος και ο παντοκρατορισμός ως κυρίαρχος πλέον ιδεολογίας και καταστάσεις, καλὰ κρατούν.

Ο Μουράτ αρνείται τη στράτευσή του, αρνείται να πάρει μέρος σ’ έναν μηχανισμό που προωθεί τα σχέδια του φασιστικού κράτους. Σε μια περίοδο που συνεχίζεται ο οθολοκρατικός πόλεμος ενάντια στην κοινωνία, σε μια προσπάθεια του κράτους να κόμψει τις εστίες αντίστασης και να φιμώσει τις φωνές διαμαρτυρίας.

Τη στιγμή που η κυβέρνηση νιώθει τους πρώτους κραδασμούς απ’ τις εσωτερικές αντιθέσεις, τη στιγμή που η κρατική βία και κατάστολή σε καθημερινή βάση δείχνουν ήσσον ανήμπορο είναι πραγματικά το τουρκικό κράτος να αντιμετωπίσει τα επαναστατικά κινήματα που αναπτύσσονται.

Ο Μουράτ ένας ακόμα πολιτικός κρατούμενος οδηγείται στις φυλάκες τις Βουσα όπου έχουν πραγματοποιηθεί 3 δολοφονίες τον τελευταίο χρόνο από την αστυνομία.

Να απαιτήσουμε την άμεση απελευθέρωση του Μουράτ.

Την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων.

Να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους εξεγερμένους πολιτικούς κρατούμενους.

T.A.
ΑΘΗΝΑ

Η αλληλεγγύη μας στον αγώνα των Ζαπατίστας δεν έχει να κάνει ούτε με τη φιλανθρωπία προς κάποιους αναξιοπαθούντες ούτε με τη συμπάθεια προς τους γραφικούς Ινδιάνους. Δεν είναι υποστήριξη κάποιου κινήματος με τα γνωστά εθνικοαπελευθερωτικά χαρακτηριστικά και θεωρούμε ότι δεν πρέπει να είναι επιδίωξη παραγωγής πολιτικής υπεραξίας με το να φέρουμε την υπόθεση στα μέτρα μας. Η αλληλεγγύη, όπως την αντιλαμβανόμαστε, δεν παραγωγίζει ή αποσιωπά κάποια σημεία του λόγου των Ζαπατίστας που δεν έχουν ή δεν θέλουν ακόμα να αποσαφηνίσουν τη στάση τους. Προσπαθεί όμως παράλληλα να μην είναι μια ανάλυση κάποιων αποστασιοποιημένων Ευρωπαίων που κάνει μηχανιστικές συγκρίσεις και μεταφορές εμπειριών χωρίς να προσπαθήσει να κατανοήσει τόσο τις διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες όσο και τη διαφορετική ινδιάνικη κουλτούρα και παράδοση.

Σε μια εποχή που το κεφάλαιο εμφανίζεται παντοδύναμο, η εξουσία απρόσβλητη και το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης καταρακωμένο, οι Ζαπατίστας ξαναφέρνουν στην επικαιρότητα την ανάγκη και τη δυνατότητα της εξέγερσης, το ξεπέρασμα της αλλοτρίωσης και την πραγμάτωση της ανθρωπιάς μέσα απ’ τον αγώνα.

Είναι μια ανάσα ελπίδας για όλους όσους αγωνίζονται σε όποια γωνιά της γης.

Όμως, δεν είναι μόνο, ή κυρίως, η ρωγμή στην εικόνα της παντοδυναμίας και της υποταγής αυτό που μας κινητοποιεί γύρω από τον αγώνα των Ζαπατίστας.

Είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος, που μέσα σε αντίθετες συνθήκες δεν θυσιάζει το απελευθερωτικό περιεχόμενο στο όνομα της οποιασ αποτελεσματικότητας.

Τα στοιχεία που μας εμπνέουν και μας τάσσουν στο πλευρό τους είναι:

- Τα αμεσοδημοκρατικά, αντιεραρχικά και συλλογικά χαρακτηριστικά, τόσο στον τρόπο λήψης όσο και στην εκτέλεση των αποφάσεων.
- Η εμμονή τους στην κοινωνική ιδιοκτησία, η συλλογικότητα, τόσο στην εργασία όσο και στην κατανομή των αγαθών.
- Το ότι το κίνημα αυτό δεν θεωρεί τον εαυτό του την πρωτοπορία αλλά τμήμα μόνο ενός παγκόσμιου αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.
- Ο βιωμένος λόγος και το ότι αποφεύγει να τοποθετείται για ζητήματα που δεν είναι κοινά κατακτημένα.
- Το ότι αποφεύγει τις γενικές θεωρητικές αναλύσεις και προτιμά να αναλύει μια κατάσταση με τρόπο που να είναι σαφής, κατανοητός και καθημερινός ακόμα και για τους αγράμματους Ινδιάνους.
- Η επήγνωση του ότι μια επανάσταση που θα επιβληθεί χωρίς τη συγκατάθεσή του πληθυσμού, θα καταλήξει να στραφεί ενάντια στον ίδιο της τον εαυτό.
- Ο μη φετιχισμός του ένοπλου, η χρήση των τουφεκιών μόνο όταν χρειάζεται να υποστηρίξουν το λόγο, που έχει αποδειχθεί το πιο αποτελεσματικό τους όπλο και που τον θεωρούν «τρόπο για να ταξιδεύεις μέσα στην ίδια σου την ψυχή» και «τρόπο για να φτάνεις στον άλλο». Παρόλα αυτά η μη εγκατάλειψη των όπλων, ακόμα και όταν προτιμούν τον πολιτικό αγώνα, η μη παράδοση.
- Η άποψή τους ότι η εξουσία δεν είναι κάτι που κατακτιέται αλλά κοινωνικές σχέσεις που οικοδομούνται. Η αντίληψη «όποιος διοικεί, διοικεί υπακούοντας». Η αντίληψη «όλα για όλους, τίποτα για μας».
- Το άνοιγμα του αγώνα τους πέρα από τα στενά πλαίσια της ινδιάνικης αυτονομίας σε αγώνα που αφορά όλους τους αποκλεισμένους και καταπιεζόμενους στο Μεξικό, αλλά και σ’ όλο τον πλανήτη.

Δεν θεωρούμε ότι στους Ζαπατίστας έχουμε ανακα-

λύψει την καινούρια Μέκκα της επανάστασης. Άλλωστε, όπως δηλώνουν οι ίδιοι, ο αγώνας τους δεν είναι η επανάσταση, αλλά η δημιουργία συνθηκών που θα κάνουν εφικτή την επανάσταση.

Η αλληλεγγύη μας είναι μια πολιτική σχέση, που σημαίνει ανταλλαγή, διαπάλη και σύνθεση απόψεων, εμπειριών και πρακτικών.

Υποστηρίζουμε άνευ όρων τον αγώνα τους χωρίς να παραιτούμαστε από το δικαίωμα στην κριτική ή την προσπάθεια αποσαφήνισης κάποιων θέσεών τους, που εμφανίζονται ασαφείς ή αντιφατικές.

Θα μπορούσε για παράδειγμα να ανοίξει μια μεγάλη συζήτηση για τον τρόπο με τον οποίο αναφέρονται στο έθνος και την πατρίδα: από τη μια «...η πατρίδα είναι ένα γλυκό συναίσθημα...» και από την άλλη «...η εθνικότητα είναι ένα τυχαίο ατύχημα...».

Είναι ένα ερωτηματικό το αν, και κατά πόσο, κατ’ αυτούς έχουν θέση και σοσιαλδημοκρατικές απόψεις στο ευρύ μέτωπο αντίστασης στο νεοφιλελευθερισμό, που επιδιώκουν να οικοδομηθεί τόσο στο Μεξικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Για μας είναι σαφές ότι και η σοσιαλδημοκρατία -γενικά αλλά και ειδικότερα τα τελευταία χρόνια- δεν είναι παρά η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος: της κυριαρχίας του κεφαλαίου και της εκμετάλλευσης των λαϊκών στρωμάτων, πολλές φορές μάλιστα με πολύ πιο αποτελεσματικό τρόπο απ’ ό,τι τα κλασσικά φιλελεύθερα και συντηρητικά κόμματα.

Η έννοια «κοινωνία των πολιτών», που τόσο συχνά χρησιμοποιείται στο λόγο τους, στην Ευρώπη έχει χρησιμοποιηθεί από δυνάμεις -και σηματοδοτεί κατευθύνσεις- που κάθε άλλο παρά στοχεύουν στην κοινωνική απελευθέρωση.

Η συμμετοχή μας στη διηπειρωτική συγάντησή μας βοήθησε να προσεγγίσουμε κάποιες απαντήσεις σ’ αυτά τα ανοιχτά ζητήματα και κυρίως να καταλάβουμε ότι πριν βιαστούμε να ερμηνεύσουμε όρους, θα πρέπει να αξιολογήσουμε τη διαφορετικότητα της Λ. Αμερικής, του Μεξικού και ιδιαίτερα των Ινδιάνων.

Αλληλεγγύη, λοιπόν, στην εξέγερση των Ζαπατίστας για μας σημαίνει:

- Ότι υποστηρίζουμε τον αγώνα και τα αιτήματά τους.
- Ότι στο μέτρο των δυνάμεών μας δεν θα επιτρέψουμε την καταστολή τους από τη μεξικάνικη κυβέρνηση.
- Ότι προσπαθούμε να διαδώσουμε το απελευθερωτικό περιεχόμενο του λόγου και της πράξης τους.
- Όμως, η πιο ουσιαστική μορφή αλληλεγγύης στην εξέγερση των Ζαπατίστας, όπως άλλωστε επίμονα τονίζουν και οι ίδιοι, είναι το να συμβάλει ο καθένας στο χώρο που ζει στο να αναπτυχθούν αγώνες ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Το νεοφιλελευθερισμό που για μας δεν είναι παρά η μορφή που παίρνει στις μέρες μας η καπιταλιστική βαρβαρότητα.
- Για μας αλληλεγγύη είναι η πραγματική εκείνη συνθήκη ενότητας και αμοιβαιότητας των αγώνων, που διασπά και διαπερνά αποτελεσματικά τα ιδεολογήματα της κυριαρχίας, καταδεικνύοντας την αναγκαιότητα κάθε ανατρεπτικής προσπάθειας ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση.
- Αναζητούμε, λοιπόν, τους δρόμους που θα κάνουν δυνατή την πολύπλευρη, ισότιμη συμμετοχή κινήσεων, συλλογικοτήτων, αντιστάσεων και ατόμων που επιλέγουν να εντάξουν τους επιμέρους αγώνες με τις διαφορετικές πιθανόν μορφές και αιτιατολογία σε ενιαίο κίνημα: εναντίον στο νεοφιλελευθερισμό ως αιχμή του δόρατος της επιθετικής του κεφαλαίου, για την κοινωνική απελευθέρωση ΚΑΙ την αναζήτηση του ανθρώπινου. Ο δρόμος αυτός δεν είναι βέβαια ανοιχτός. Η μεγάλη πρόκληση είναι να βρούμε τους τρόπους να τον ανοίξουμε.

**Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης
στον Αγώνα των Ζαπατίστας**

Ψυχω-συμφέροντα και ψυχω-διαπλοκές

Ποιά διαπλεκόμενα τώρα; Αυτή η καραμέλα που πιπιλίζουν τα τελευταία χρόνια δημοσιογράφοι και πολιτικοί έχουν τους λόγους τους βέβαια- δεν υπάρχει. Και αν κάτι υπήρχε έχει λειώσει προ πολλού.

Όχι διαπλεκόμενα αλλά σκέτα συμφέροντα. Τα συμφέροντα της ολιγαρχίας. Εκεί είναι το ζήτημα. Η επιβολή της ολιγαρχίας σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής, οικονομικής, πολιτικής και εσχάτως πολιτιστικής ζωής, παίρνει σήμερα έναν ολοκληρωτικό και μονοπωλιακό χαρακτήρα. Ζούμε στη δικτατορία των οργανωμένων συμφερόντων. Μια μαφία, νομιμοποιημένη από ολόκληρο το σύστημα, λειτουργεί ασύδοτα και ληστροικά απέναντι στην κοινωνία. Έχουν άλλωστε το μαχαίρι, έχουν και το πεπόνι.

Γιατί αυτός ο θόρυβος για το διορισμό του Στ. Ψυχάρη σαν πολιτικού διοικητή του Αγίου Όρους; Μήπως ελέγξει και αξιοποιήσει ο Λαμπράκης τον πολιτιστικό θησαυρό του Όρους; Ή μήπως επεκτείνει σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό την επιρροή του στην πολιτιστική ζωή “βάζοντας χέρι” και στην πολιτιστική κληρονομιά της χώρας; Όλοι αυτοί που τώρα φωνάζουν, ήταν αυτοί που έκαναν πολιτιστικό φετίχ το μεγάλο Λαμπράκη. Εξάλλου ο Λαμπράκης δεν είναι κανένας τυχαίος. Ελέγχει σε μεγάλο βαθμό την πολιτική ζωή της χώρας κοντά μια τριανταπενταετία και τελευταία, όλο και περισσότερο έχει περάσει στον έλεγχο του και η πολιτιστική ζωή.

Μια εξυπηρέτηση στα σχέδια του κάνανε. Λίγα έχει κάνει αυτός για την πολιτική εξουσία και το κυβερνητικό κόμμα: Βέβαια η προσπάθεια απόλυτου ελέγχου και εξουσίας γεννάει ανταγωνισμούς και συγκρούσεις. Όταν η προσπάθεια αυτή ξεφεύγει από το εξισορροποιητικό πλαίσιο, δημιουργεί προβλήματα στην απόρριψη λειτουργία του συστήματος. Όχι σοβαρά, μιας αφού δεν υπάρχει ο δυναμικός κοινωνικός ανταγωνισμός. Με αποτέλεσμα τα κοινωνικά συμφέροντα να ταυτίζονται, ψευδώς, με τα οργανωμένα συμφέροντα της ολιγαρχίας. Διαπλεκόμενα, συγκρουόμενα και επεκτεινόμενα.

Γ.Κ.

Σύλληψη αρνητή στην Τουρκία

Στις 7 Οκτωβρίου συνελήφθη ο τουρκικός αρνητής στρατεύσεως Osman Murat Ulke, ο οποίος και κρατείται στις φυλάκες Βουσα της Σμύρνης. Ο Μουράτ αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο στρατιωτικό μηχανισμό πριν από 1 χρόνο περίπου και αυτή τη στιγμή βρίσκεται αντιμετώπις με το στρατιωτικό δικαστήριο. Εναντίον του θα ασκηθεί δίωξη στηριζόμενη στο άρθρο 155 (για άτομα που έχουν απομακρυνθεί απ’ το στρατό) του τουρκικού ποινικού κώδικα.

Το συγκεκριμένο άρθρο έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές στο παρελθόν για να στηριχτεί δίωξεις εναντίον ατόμων που αντιστέκονται όχι απαραίτητα στο милитарισμό, αλλά γενικότερα στον πόλεμο.

Σε μια χώρα έντονα στρατιωτικοποιημένη, μ’ έναν πόλεμο να συνεχίζεται για χρόνια, με χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους σε φυλάκες - κολαστήρια, με την καταπάτηση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η πολιτική ανυπακοή αρχίζει να παίρνει ρηδόν μαζικά χαρακτηριστικά.

Μορφές αυτής της ανυπακοής είναι η λιποταξία και η ανυποταξία. Ο αριθμός των ανυποτάκτων αυτή τη στιγμή στην Τουρκία ξεπερνά τις 300.000 ενώ μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των λιποτάκτων.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι στο στρατιωτικό ποινικό κώδικα της Τουρκίας δεν προβλέπεται ποινή για την ανυποταξία (φαίνεται ότι ο νομοθέτης δεν περίμενε ποτέ κάτι τέτοιο). Οι ποινικές δίωξεις ασκούνται πάντα με βάση τη “δυσφήμιση του στρατού” ή την “προτροπή των πολιτών σε ανυποταξία”. Μέχρι και δημοσιογράφοι φυλακί-

Το κουκλοθέατρο των εκλογών στον καπιταλισμό

...ο κοινοβουλευτισμός αποκοιμίζει την επαναστατική συνείδηση και την αποφασιστικότητα των μαζών, συντηρώντας την αυταπάτη των νόμιμων μεταρρυθμίσεων. Στις κρίσιμες στιγμές το κοινοβούλιο μετατρέπεται σε βραχίονα της αντεπανάστασης".

Otto Rühle

ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟ καπιταλιστικό μοντέλο των εκλογών της λεγόμενης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας δεν είναι άλλο παρά δικτατορία των κομμάτων, που εξαπατά τους ψηφοφόρους, τους οποίους βάζει στον γύψο και την σαλαμούρα, και κυριαρχούν οι φωτισμένες ηγεσίες των κομμάτων με τους "χαρισματικούς αρχηγούς" και τους αχαρισματικούς οπαδούς τους.

Η λεγόμενη "Νέα Δημοκρατία" δεν είναι άλλο παρά ένα άδαιο μπουκάλι που βάλαν μια ωραία ετικέτα και την ονομάσαν "νέα δημοκρατία", είναι ένα αμάλγαμα ετερογενών μετάλλων που αποτελείται από αναχρονιστικούς συντηρητικούς της δεξιάς, που τώρα όλοι τους έγιναν "όψιμοι δημοκράτες". Μέσα σ' αυτούς υπάρχουν οι δυναστείες Π. Τσαλδάρη, Ιωάν. Μεταξά, Καραμανλικοί, Βασιλοχουντικοί κλπ, με έναν "δυναμικό αρχηγό" που τον ονόμασαν "Μπουλντόζα" και τον θαυμάζει η κυρία Πετραλιά για την δυναμικότητά του. Βέβαια, γεννήθηκε δυναμωμένος, γιατί ο πατέρας του Έβερτ, ανώτερος

αστυνομικός στην κατοχή '40-'42 και η άρχουσα τάξη τότες, έτρωγαν τις τσιπούρες και τα λοιπά τρόφιμα που τα πήγαιναν με τις καπελιέρες στα σπίτια τους από την μαύρη αγορά, ενώ ο λαουτζίκος έτρωγε χαρουποκούκουσα και πέθαινε στα πεζοδρόμια της Αθήνας. Πολλοί τότες ανώτεροι και ανώτατοι αστυνομικοί -Έβερτ, Βρανόπουλος, Κουφίτσας κλπ- δούλευαν υπό δύο σημαίες, και πολλοί από αυτούς ανήκαν στην Ιντέλιτζενς Σέρβις της Αγγλίας.

Όσον αφορά τον επίτιμο πρόεδρο της "Νέας Δημοκρατίας", τον Κων. Μητσοτάκη, αυτός έχει όχι ξύλινη γλώσσα που φθείρεται, αλλά γλώσσα από καουτσούκ και θράσος χιλίων ερυθροκόλων πιθήκων, για να μεταχειριστώ τη φράση του μακαρίτη Παγτελή Πουλιόπουλου.

Το δε "σοσιαλιστικό" ΠΑΣΟΚ υπόσχεται πολλά. Κατ' αρχήν, ο σοσιαλισμός είναι πολλών χρωμάτων και πολλών αρωμάτων, υπόσχεται πως θα κάνει θαύματα: στις προηγούμενες εκλογές υποσχόταν πως το καλάθι της νοικοκυράς θα γέμιζε, αλλά το καλάθι ήταν χωρίς πάτο. Τώρα είναι που θα χάσουμε τ' αυγά και τα πασχάλια.

Ο Σημίτης θα κάνει σημίτια και κουλούρια συμρναίκα. Τις μπουκιές μας στην Ελλάδα τις ρυθμίζουν τα Μάαστριχτ, τα νομισματικά ταμεία των μεγάλων αφεντικών της Αμερικής και της Ευρώπης.

Σήμερα, που σε όλες τις χώρες το πρόβλημα της ανεργίας είναι τεράστιο, πώς θα αντιμετωπισθούν αυτά τα εκατομμύρια των άνεργων πεινασμένων των φτωχών χωρών, που έρχονται στις χορτάτες χώρες να λύσουν το πρόβλημά τους; Μια παροιμία λέγει πως "η γάτα έγλυφε την λίμα και μάτωνε η γλώσσα της, αλλά το δικό της αίμα έπινε". Το σημερινό αυτό σύστημα, που παράγει για το κέρδος και όχι για τις ανάγκες των ανθρώπων, που όταν δεν έχουν κέρδος οι καπιταλιστές κλείνουν τις επιχειρήσεις τους άδιαφορώντας για τους ανέργους (όμοια, όταν οι κότες δεν γεννούν αυγά τις σφάζουν), το σύστημα αυτό δεν μπορεί να δώσει λύση.

Να γιατί πρέπει να καταργηθεί αυτό το αστικό μοντέλο διακυβέρνησης των ανθρώπων, να αποκτήσουν αυτονομία, να αυτοκυβερνούνται οι κοινωνίες μόνες τους, να αυτοδιαχειρίζονται και να λύνουν τα προβλήματά τους χωρίς τα

κόμματα και τους "φωτισμένους" και "χαρισματικούς" αρχηγούς, με τις επιτροπές, τις κομμούνες-κοινοότητες, τα συμβούλια, στους τόπους παραγωγής, στους αγρούς, στα εργοστάσια, στις συνοικίες, στις πόλεις, με εκλεκτούς και ανακλητούς εκπροσώπους, που να συζητούν και να αποφασίζουν μέσα στις συνελεύσεις τους τα πολιτικά και οικονομικά προβλήματά τους.

Στο εκλογικό καπιταλιστικό πανηγύρι συμμετέχουν και τα μαρξολενινιστικά σταλινογαλβανισμένα μυαλά των διαφόρων ΚΚΕ, Συνασπισμού, Μου-Λου, Μπολσεβίκοι, Λενινιστές, η "Μαχόμενη Αριστερά", που παρά τις κορώνες της περί εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπου, πέφτει κι αυτή μαχόμενη αμαχητί στη λούμπα του αστικού μοντέλου.

Θα μας πουν το συνθησιμένο λενινιστικό τραπάρι, πως μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το βήμα του κοινοβουλίου για να πούμε τις απόψεις μας κλπ... μα μήπως χάθηκαν τα εργοστάσια, οι συνοικίες, οι κοινότητες για να τις πουν; Πρέπει να τις ακούσουν οι κούκλες του αστικού κοινοβουλίου, οι πορωμένοι εκμεταλλευτές τους, που σχίζονται -οι διάφοροι δικηγόροι και χασομέρηδες- να ασφαλισουν τις καρέκλες τους; Τις απόψεις μας πρέπει να τις ακούσει η τάξη των εργαζομένων και όχι των παρασίτων.

μπαρμπα-Γιάννης Ταμπάκος

RKAS: Αναρχοσυνδικαλιστές στην Ουκρανία

Η Συνομοσπονδία Επαναστατών Αναρχοσυνδικαλιστών της Ουκρανίας (RKAS) εκδίδει εδώ και δύο χρόνια το δελτίο αντιπληροφόρησης "Anarcho-Sindikalist". Μέχρι στιγμής έχουν κυκλοφορήσει 113 τεύχη, με πληροφορίες για την κατάσταση στην Ουκρανία, τους εργατικούς αγώνες της περιοχής του Donbass (κύρια των ανθρακωρύχων του Donetsk) και τη δράση των αναρχικών στην Ουκρανία, αλλά και στις υπόλοιπες χώρες της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ. Το αναρχικό κίνημα επανεμφανίστηκε σχεδόν από το πουθενά στην Ουκρανία στις αρχές του 1990. Η πλειοψηφία των συντρόφων που δραστηριοποιούνται στην RKAS είναι νέοι

και η ηλικία τους κυμαίνεται στα 20 με 25 χρόνια. Οι σύντροφοι από την Ουκρανία θέλουν να εμπλουτίσουν τη θεματολογία και το περιεχόμενο του δελτίου με ειδήσεις και αναλύσεις από ολόκληρο τον κόσμο. Σκέφτονται μάλιστα να αρχίσουν μια διεθνή έκδοση του δελτίου τους από τα τέλη αυτού του Οκτώβρη. Θέλουν να καθιερώσουν ένα μόνιμο τμήμα του δελτίου με γενικό τίτλο "Αναρχικοί όλου του κόσμου", όπου θα παρουσιάζεται η δράση αλλά και οι απόψεις του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος. Οι σύντροφοι ζητούν επαφές, συνεργασίες κάθε είδους, καθώς και οικονομική ενίσχυση.

Για επικοινωνία:
UKRAINA 340050
g. Donetsk
ul. R. Luksemburg d.30-bKW.25
Shevchenko Sergei
(μην γράψετε στο φάκελο τον τίτλο "Anarcho-Sindikalist" ή παρόμοιες αναφορές σε αναρχικές οργανώσεις).

Necèmo i Nedamo: αντιεξουσιαστικό φανζίν στην Κροατία

Από αντιεξουσιαστές του Ζάγκρεμπ της Κροατίας κυκλοφόρησε η διεθνής έκδοση (στα αγγλικά) του δελτίου "Necèmo i Nedamo". Η έκδοση περιέχει πληροφορίες για την κατάσταση στην Κροατία, για καταλήψεις στέγης, μουσικά συγκροτήματα κλπ.

Για επικοινωνία:
ZAP/ARK
Gajeva 55
10000 Zagreb
CROACIA
E-mail:
zap-zg@zamirzg.ztn.apc.org

Αυτές οι δύο αφίσσες κυκλοφόρησαν, τη βδομάδα που μας πέρασε, από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Κοζάνης, στα πλαίσια της αλληλεγγύης στην κατάληψη Βαρβάρα που απειλείται με καταστολή. Μια σειρά από εκδηλώσεις και δραστηριότητες έχουν ήδη πραγματοποιηθεί από άτομα και συλλογικότητες που στέκονται αλληλέγγυοι/ες στην κατάληψη, ενώ ακόμα περισσότερες προγραμματίζονται για το μέλλον (βλ. σελίδα 2). Παράλληλα, οι καταληψίες, με τη βοήθεια φίλων και συντρόφων έχουν σχεδόν ολοκληρώσει το σοβάντισμα και το βάψιμο της πίσω όψης του κτιρίου και σχεδιάζουν ανάλογες εργασίες και για την πρόσοψη.

Αλληλεγγύη στην Awareness League στη Νιγηρία

Η Awareness League είναι μια μια εργατική οργάνωση στη Νιγηρία που αγωνίζεται ενάντια στη δικτατορία στη χώρα, με τελικό στόχο την εγκαθίδρυση μιας αυτοδιαχειριζόμενης ελευθεριακής κοινωνίας. Βρίσκονται αντιμέτωποι όχι μόνο με μια δύσκολη πολιτική κατάσταση, όπου η κυβερνητική καταστολή καταπνίγει κάθε αντικαθεστωτικό κίνημα, αλλά και με μια ανελέητη οικονομική πραγματικότητα, που επιβάλλεται από την Παγκόσμια Τράπεζα και το

Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μέσω της δικτατορικής κυβέρνησης της Νιγηρίας.

Για να βοηθήσει το έργο της Awareness League, η WSA-IWA (Συμμαχία Εργατικής Αλληλεγγύης-τμήμα της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς στις ΗΠΑ), έχει ξεκινήσει, σε συνεργασία με τους συντρόφους της Νιγηρίας, μια καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης με στόχο την αγορά ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή και άλλου εξοπλισμού, που θα διευκολύνει τις προσπάθειες της νιγηριανής οργάνωσης. Το ποσό που πρέπει να συγκεντρωθεί είναι περίπου 2.000 δολάρια. Μπορείτε να στέλνετε ποσά στην ακόλουθη διεύθυνση:

Workers Solidarity Alliance-IWA
339 Lafayette Street, Rm. 202
New York, NY 10012, USA

Στη γκρίζα πόλη, κάποιοι αντιστέκονται...

Η καταληψη Βαρβάρα, που εδώ και τρία χρόνια λειτουργεί στην Ανω Πόλη, απειλείται άμεσα, καθώς ο δήμος Θεσσαλονίκης έχει ήδη ξεκινήσει τις διαδικασίες καταστολής της.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους καταληψίες για την οπιοφάνη τους να αντισταθούν στο μέλλον της υποταγής που τους επιφυλάσσεται.

Υπερασπιζόμαστε την επιλογή τους α λόγος και η καθημερινότητα τους να είναι η δικιά τους πρόταση για την αυτοοργάνωση της κοινωνίας, εναντίον στην εξουσία και την εκμετάλλευση.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ
VILLA BARBARA

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης

ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 17
& ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ για την
Καταληψη Βίλλα Βαρβάρα.

ΕΚΘΕΣΗ εντυπου υλικού
και αφίσσας.
Κεντρική πλατεία Κοζάνης

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΗ
και προβολή slides.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ-ενημέρωση
για τη Βίλλα Βαρβάρα.

Στο στέκι, στις 7.00 μμ.

ΣΑΒΒΑΤΟ 19 ΟΚΤΩΒΡΗ

LIVE HARD CORE PUNK

Στα ΤΕΙ Κοζάνης, 9.00 μμ

Εισόδος: 500 δρχ. Παίζουν οι:

ΒΑΝΔΑΛΟΥΠ
από Θεσσαλονίκη

ΜΑΣΤΙΓΑ
από Θεσσαλονίκη

DECADENCIA
από τις παγωμένες στέπες
του Βορρά

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στη ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
που απειλείται με καταστολή

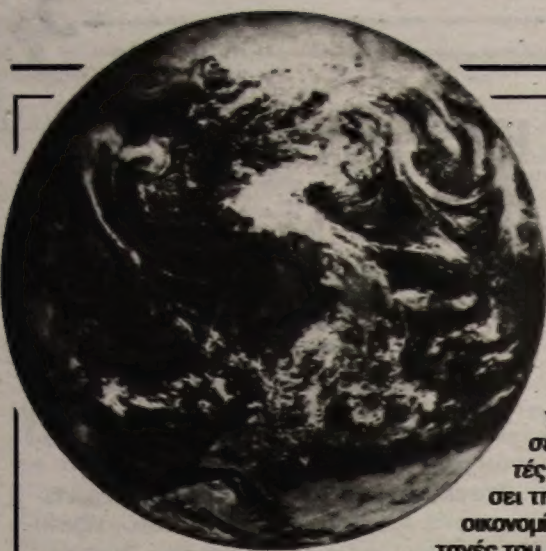
ΝΑ ΜΗΝ
ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ
ΔΗΜΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΕΙΛΕΙ ΤΗ
ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ. ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΟΥΣ. Η ΣΤΕΓΗ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΟΧΙ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΟΠΛΟ ΜΑΣ.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ 2

ΣΑΝΤΙΝΙΣΤΑΣ

Στο παιχνίδι της εξουσίας...

"Ο έλεγχος της οικονομίας από το κράτος δικαιολογείται σε καιρό πολέμου, στην ειρήνη όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά και δεν τίθεται καν θέμα επιστροφής σοσιαλιστικών τάσεων"

Fiallos

Ο Fiallos είναι ίσως ο Peter Mendelson της πολιτικής της Νικαράγουα. Σαν σύμβουλος προεκλογικής εκστρατείας που είναι, δουλεύει να είναι να σχεδιάσει εκλογική νίκη των Σαντινistas στις εκλογές του Οκτώβρη και από τα παραπάνω φαίνεται πως η σκέψη του κινείται στις ίδιες γραμμές με του Tony Blair [σ.μ. η γένη των Εργατικών της Βρετανίας].

Πριν δεκαεπτά χρόνια, οι Σαντινistas πήραν την εξουσία, ανατρέποντας τη δικτατορία του Σομόζα και πριν επτά-περίπου, την έχασαν αφού καταψήφιστηκαν από ένα εκλογικό σώμα που είχε κουραστεί από το αντάρτικο των υποστηριζόμενων από τις ΕΠΑ, Κόντρας. Η τακτική των ΕΠΑ είχε πετύχει. Έδειξε, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι αυτοί που εναντιώνονται στους νόμους του κεφαλαίου, θ' αναγκαστούν να "δουν το φως", αν χρειαστεί και με χρήση βίας, προκειμένου να εξαχθεί το "σωστό" συμπέρασμα.

Σήμερα -αφήνοντας στην άκρη το παρελθόν- οι Σαντινistas ξεκαθαρίζουν ότι απλά επιθυμούν την εξουσία και δε σκοπεύουν να δημιουργήσουν αναταραχή με κανένα τρόπο. Ο κύριος Fiallos πάλι, διαβεβαιώνει την παγκόσμια κοινότητα ότι "η κυβέρνηση των Σαντινistas

θα σεβαστεί τους κανόνες της ελεύθερης αγοράς και θα καλωσορίσει τους ξένους επενδυτές" και επίσης, θα συνεχίσει την ανασυγκρότηση της οικονομίας, σύμφωνα με τις επιταγές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ακόμα, επέλεξε ένα μεγαλοδικατοχικό γιος, το Juan Manuel Caldera, ως συνεργάτη του κ. Ορτέγκα, σε μια προσπάθεια να απολαύσουν από την εικόνα τους ως εχθρών της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Η Ουάσινγκτον απαντά με επιφυλακτική αποδοχή σ' αυτή τη στροφή στον οικονομικό φιλελευθερισμό. "Οι ΕΠΑ είναι έτοιμες να συνεργαστούν επικοδομητικά με όποια κυβέρνηση αναλάβει το 1997, εφόσον εκλεγεί με ελεύθερη και δίκαιη εκλογική διαδικασία και εξασκίσει κατόπιν την εξουσία με δημοκρατικό τρόπο", μας λένε και σημειώνουμε την τελευταία φράση, που πιθανό να αποτελέσει τον καθοριστικό παράγοντα, αν τα πράγματα εξφύγουν από τα όρια.

Πάντως, με το καλωσόρισμα από το Μεγάλο Αδελφό, δε συμφωνεί απαραίτητα το εκλογικό σώμα της Νικαράγουα, που δεν είναι ιδιαίτερα ικανοποιημένο από τους Σαντινistas και που φαίνεται ότι βλέπει καθαρότερα τα αίτια της δίψας τους για εξουσία. Στην προσπάθεια τους να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του λαού, οι Σαντινistas βρίσκουν μπροστά τους το θέμα της "la ríñata", -έναν υπαινιγμό για το γεγονός ότι κατά τη μεταβατική περίοδο μέχρι την κυβέρνηση Τσαμόρα το 1989, η ηγεσία των Σαντινistas έβαλε χέρι στη δημόσια περιουσία. Ο Jacinto Sueren -δεύτερος στην ιεραρχία των Σαντινistas σε διεθνή θέματα- προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτή τη γενναιοδωρία προς τους εαυτούς τους. Το θεωρεί δικαιολογημένο να έχουν οι Σαντινistas το δικό τους τηλεοπτικό

και ραδιοφωνικό σταθμό και τη δική τους ημερήσια εφημερίδα ώστε να ακούγεται η φωνή τους. Αλλά αν αυτό είναι αποδεκτό, θα πρέπει κανείς να προσθέσει και τα οφέλη που απολάμβαναν αυτοί που βρίσκονταν ψηλά στην ιεραρχία των Σαντινistas, μια νέα "αριστοκρατία εργατών". Αυτοί που επωφελήθηκαν, υπολογίζονται συντηρητικά σε περίπου 200, ενώ κάποιοι τους υπολογίζουν σε τετραπλάσιους. Σχολιάζοντας αυτό το φαινόμενο, ο κοινωνιολόγος Oscar Antonio Vargas, λέει ότι "σκέφτεται... αυτούς που όχι μόνο πήραν ένα σπίτι, -ένα θεμιτό τρόπο να εξασφαλιστεί κανείς για το μέλλον- αλλά επίσης

θέλαμε να υποβαθμίσουμε αυτούς τους φόβους, αλλά η επόμενη μέρα των εκλογών θα καθοριστεί περισσότερο από τη συμμόρφωση με τις επιταγές του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, παρά από το φάντασμα του Σομόζα. Εδώ η πραγματικότητα είναι ξεκάθαρη και μάλλον δε θα επηρεαστεί καθόλου από τα εκλογικά αποτελέσματα.

Το ασιατικό κεφάλαιο, προερχόμενο από χώρες όπως η Ταϊβάν και η Νότια Κορέα, είναι κύριος παράγων στη νικαραγουανή οικονομία. Ο κύριος παραγωγικός τομέας είναι η υφαντουργία, που απολαμβάνει ειδικής συμφωνίας εξαγωγής στις ΕΠΑ. Οι maquilas (εργοστάσια

ρούν να δανειστούν με αποτέλεσμα 250.000 εκτάρια βοσκότοπων, χωρίς κοπάδια να βόσκουν, και μια κατάσταση στην περιφέρεια Masaya, όπου το 50% της γης δεν καλλιεργείται. Αντί να οργανώσει την οικονομία της, η Νικαράγουα προτιμά τον κατήφορο των εξαγωγών, όπου σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα, το 1995, 50% της εγχώριας οικονομίας σχετιζόταν με τις εισαγωγές. Η Νικαράγουα είχε στο παρελθόν, αξιόλογες εξαγωγές βασικών αγροτικών προϊόντων, τώρα πια όμως τα εισάγει. Η έλλειψη οικονομικής υποστήριξης προς τους αγρότες είχε ως αποτέλεσμα να υποσκελιστεί η αγροτική παραγωγή από το εξωτερικό και συγκεκριμένα την Κόστα Ρίκα.

Δεν αποτελεί λοιπόν έκπληξη το γεγονός πως πολλοί προτιμούν να δουλεύουν στα εργοστάσια των Ασιατών, παρά τις κακές συνθήκες που επικρατούν εκεί. Οι μισθοί φτάνουν το 45% του μέσου όρου της χώρας (για όσους πραγματικά πληρώνονται). Δεν υπάρχουν συνδικάτα και οι συνθήκες εργασίας είναι άθλιες. Η γνωστή ιστορία, περισσότερες λεπτομέρειες δεν χρειάζονται.

Τα ίδια ισχύουν στις αγροτικές περιοχές όπου το 60% του πληθυσμού ζει σε φρικτή φτώχεια και σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα, 80% των νοικοκυριών δεν έχουν νερό ενώ 30% δεν έχουν ηλεκτρικό.

Σίγουρα οι επιδόσεις των Σαντινistas ήταν καλύτερες. Ξόδεψαν περισσότερα για την υγεία και την εκπαίδευση, αλλά είναι υπεραπλουστευτικό να κατηγορηθεί η κυβέρνηση Τσαμόρα αφού υπέκυψε στις οικονομίστικες πρακτικές που επιβλήθηκαν στη χώρα από τις διεθνείς οικονομικές και πιστωτικές οργανώσεις. Οι ΕΠΑ, επί προεδρίας Ρέιγκαν, τους ξεκαθάρισαν ότι δεν είχαν επιλογή. Τώρα και οι Σαντινistas είδαν, με τη σειρά τους, το φως.

Freedom Press

ένα δεύτερο στην παραλία, έπειτα ένα τρίτο με εκτάσεις γης και 800 αγελάδες...". η νέα αριστοκρατία των Σαντινistas έχει πια εδραιωθεί στο πλουσιότερο 5% του πληθυσμού και δεν αντιμετώπισαν πρόβλημα με την κυβέρνηση Τσαμόρα και το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και οικονομικού φιλελευθερισμού που εφάρμοσε με αποτέλεσμα την κοινωνική καταστροφή.

Οι Σαντινistas ποντάρουν στους λαϊκούς φόβους επιστροφής στο μοντέλο Σομόζα, καθώς ο κύριος αντίπαλος τους, ο Amaldo Alem, έχει στενές διασυνδέσεις με αντι Κουβανούς από το Μαϊάμι που έχουν οργάνωση μαφιόζικου τύπου. Δε θα

που βρίσκονται στις Ελεύθερες Οικονομικές Ζώνες), έχουν δημιουργήσει 7.000 θέσεις εργασίας, κάτι καταρχήν θετικό σε μια χώρα όπου το 80% του εργατικού δυναμικού είναι άνεργο ή υποαπασχολούμενο. Αλλά γρήγορα παρουσιάζονται τα συνηθισμένα προβλήματα. Όπως γίνεται συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, το κράτος ακολουθεί στα λόγια τις "δυνάμεις της αγοράς", αλλά στηρίζει με το παραπάνω τους επενδυτές, με εξαίρεση φορολόγησης και την επένδυση ενός εκατομμυρίου δολαρίων σε έργα υποδομής. Εκεί ξεοδεύει το κράτος τα λεφτά του, παρά στο 80% των μικροκαλλιεργητών που δεν μπο-

Διώξεις στη Νότια Κορέα

Εκίνησαν στην Κορέα οι δίκες φοιτητών που συνελήφθησαν στα βίαια επεισόδια του Αυγούστου, τα οποία κορυφώθηκαν με την εισβολή των αστυνομικών δυνάμεων στο πανεπιστήμιο Yonsei της Σεούλ και τη σύλληψη 5.597 φοιτητών.

Την προηγούμενη Τρίτη, ξεκίνησε η δίκη των πρώτων 62 φοιτητών. Μετά από σύντομη агόρευση, ο εισαγγελέας πρότεινε την καταδίκη τους σε ποινές δυνάμει ως τριών ετών, για τη χρήση βομβών μολότοφ και για άλλες βίαιες δραστηριότητες κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Το πιο περίπλοκο σκέλος της δίκης, όμως, θα είναι αυτό που αφορά τις κατηγορίες για κομμουνισμό, που βαρύνουν τους 30 από τους κατηγορούμενους. Σύμφωνα με τη νομοθεσία της Νότιας Κορέας, η υποστήριξη του βορειοκορεάτικου καθεστώτος είναι σοβαρό αδίκημα. Η διαδικασία προβλέπεται να κρατήσει μέχρι τις αρχές του Νοέμβρη.

Συνολικά, απαγγέλθηκαν κατηγορίες εναντίον 444 φοιτητών, σχετικά με τα γεγονότα του Αυγούστου. Οι υπόλοιποι θα παραπεμφθούν αργότερα, καθώς χωρίστηκαν σε ομάδες των 60, για λόγους χώρου, σύμφωνα με τις δικαστικές αρχές. Δέκα απ' αυτούς κατηγορούνται επιπλέον για συμμετοχή στο φόντο ενός αστυνομικού,

που σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν στις 15 Αυγούστου. Οι φοιτητές οργάνωσαν συλλαλητήριο υπέρ της ένωσης Νότιας και Βόρειας Κορέας, με την ευκαιρία της εθνικής Ημέρας της Ανεξαρτησίας. Οι αρχές απαγόρευαν την συγκέντρωση, με το σκεπτικό ότι υποστήριζε το καθεστώς της Βόρειας Κορέας. Οι 7.000 συγκεντρωμένοι φοιτητές αφήτησαν την απαγόρευση, συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Ένας αστυνομικός σκοτώθηκε και τουλάχιστον χίλιοι φοιτητές και αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Τελικά κλείστηκαν σε πανεπιστημιακά κτίρια, όπου παρέμεναν πολιορκημένοι, χωρίς τρόφιμα και φάρμακα, για δώδεκα μέρες, αρνούμενοι να παραδοθούν. Τότε, οι αστυνομικές δυνάμεις, υποστηριζόμενες από ελικόπτερα που βομβάρδιζαν το χώρο με δακρυγόνα, εισέβαλαν στα κτίρια και συνέλαβαν τους περισσότερους από τους φοιτητές. Μετά από δικαστικές έρευνες μιας εβδομάδας, απαγγέλθηκαν κατηγορίες σε βάρος 468 απ' αυτούς, την τελευταία στιγμή όμως, αποσύρθηκαν για 24.

Οι φοιτητικές διαδηλώσεις κατά τη Μέρα της Ανεξαρτησίας, στις 15 Αυγούστου, αποτελούν σταθερό ετήσιο γεγονός τα τελευταία χρόνια.

πηγή: Arm the Spirit

Εξελίξεις στο Μεξικό

Την Πέμπτη 17 Οκτωβρίου, άρχισε στο San Cristobal η τριμερής συνάντηση ανάμεσα στους Ζαπατίστας και τις διαμεσολαβητικές επιτροπές CONAI και COCOPA. Στόχος της συνάντησης είναι η διευκρίνιση των προϋποθέσεων επανέναρξης του διαλόγου στο San Andrés Sacam Ch'en de los Pobres, που έχει διακοπεί από τις 3/9, μετά από consulta που έγινε σε όλες τις βάσεις στήριξης των Ζαπατίστας. Οι αιτίες της διακοπής του διαλόγου, σύμφωνα με την ανακοίνωση του EZLN, ήταν κυρίως η μη εκπλήρωση των συμφωνιών της πρώτης φάσης, η παρελκυστική τακτική της κυβερνητικής επιτροπής στη δεύτερη φάση των συνομιλιών και η συνεχώς αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση της Chiapas.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής στις 29/9, έχουν αποσταλεί στον EZLN διάφορα κείμενα-προτάσεις: ένα της COCOPA (το οποίο παραμένει "απόρρητο", μετά από αίτημα της διαμεσολαβητικής οργάνωσης), δύο της CONAI, και ένα τελευταίο, με πάνω από 520 υπογραφές "οργανώσεων και ατόμων της κοινωνίας των πολιτών του Μεξικού". Αυτό το τελευταίο κείμενο, καλεί τους Ζαπατίστας "να συνεχίσουν στο δρόμο του πολιτικού αγώνα και να λάβουν σοβαρά υπόψη τους τις προτάσεις της CONAI και της COCOPA".

Τελικά, αποφασίστηκε να γίνει η συνάντηση στο San Cristobal, στην οποία συμμετέχουν 17 άτομα από τη διοίκηση του EZLN (μεταξύ αυτών, ο David, ο Marcos, ο Tacho κ.ά.). Η επιτροπή μεταφέρθηκε στην πόλη με αυτοκίνητα του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, όπου την περίμεναν ομάδες περιφρούρησης από διάφορες πολιτικοκοινωνικές οργανώσεις.

Οι προϋποθέσεις που θέτει ως ελάχιστες για την επανέναρξη του διαλόγου ο EZLN, είναι:

1) Η εκπλήρωση των ήδη συμφωνημένων στην πρώτη φάση του διαλόγου και η εγκατάσταση της Επιτροπής που θα παρακολουθεί την εφαρμογή τους.

στο διάλογο.

4) Η υποβολή εκ μέρους της κυβέρνησης συγκεκριμένων προτάσεων στο διάλογο.

5) Το σταμάτημα της στρατιωτικοποίησης της Chiapas και των διώξεων και επιθέσεων στους Ινδιάνους από το στρατό και την αστυνομία. Η κατάργηση των "λευκών φρουρών".

Μετά την κινητοποίηση που έγινε στο Μεξικό αλλά και σε όλο τον κόσμο, η αντιπροσωπεία των Ζαπατίστας με επικεφαλής την com. Ramona, πέτυχε να φθάσει στην Πόλη του Μεξικού και να πάρει μέρος στο Εθνικό Συμβούλιο Ιθαγενών, που διήρκεσε από τις 8 έως τις 12 Οκτωβρίου.

Η κυβέρνηση είχε ανακοινώσει ότι σε περίπτωση που οι Ζαπατίστας βγουν από την Chiapas, θα τους συλλάβει.

Τις μέρες πριν από την μετακίνηση, όλοι οι δρόμοι από και προς τις Ζαπατιστικές περιοχές είχαν αποκλειστεί από το στρατό. Γίνονταν σωματικές έρευνες ακόμα και σε μέλη του Ερυθρού Σταυρού, ενώ οι Ινδιάνοι που περνούσαν από τα σημεία ελέγχου προηλακίζονταν και δέχονταν επιθέσεις.

Εκατοντάδες υπογραφές από ολόκληρο τον κόσμο στάλθηκαν στο Μεξικό εκφράζοντας αλληλεγγύη στους Ζαπατίστας, ενώ μέσα στη χώρα η κινητοποίηση ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Έγιναν μεγάλες πορείες -παρά τα εμπόδια που έθετε ο στρατός- και οργανώθηκαν ομάδες περιφρούρησης της Ζαπατιστικής αντιπροσωπείας. Στην πορεία στις 2 Οκτωβρίου (επέτειο της σφαγής του '68), όπου συμμετείχαν πάνω από 100.000 άτομα, η ελεύθερη μετακίνηση των Ζαπατίστας ήταν από τα κύρια αιτήματα. Μπροστά σε αυτήν την τεράστια κινητοποίηση, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να υποχωρήσει - "ως απόδειξη της καλής της θέλησης".

σύνταξη - επιμέλεια Κ.Α. Αθήνα

ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ από τις 5 προς 6 Οκτώβρη, στην περιφέρεια των ορυχείων των Αστουριών, είκοσι τρεις στρατώνες της Γκουάρντια Θιβίλ έπεσαν στα χέρια των εργατών. Ώρα με την ώρα, οι εργάτες πετύχαιναν νέους θριάμβους: στη Μιέρες, τη Ρομπελάντα, τη Σανταλάνα, τη Σάμα... Εργατικές πολιτοφυλακές οργανώνονταν παντού. Οι επιτροπές που σχηματίζονταν ήταν το προοίμιο ενός νέου κοινωνικού συστήματος.

Η CNT ήταν καλά εδραιωμένη στη Χιχόν και οι εργάτες άρχισαν αμέσως να φτιάχνουν οδοφράγματα. Ο αγώνας προβλέπονταν ιδιαίτερα σκληρός. Οχόα έλαβε κι αυτός την εντολή να βαδίσει ενάντια στους εξεγερμένους των Αστουριών, όμως οι εργατικές πολιτοφυλακές του έφραξαν το δρόμο στην ορεινή διάβαση του Πενάφλор. Τότε, ο στρατηγός Φράνκο διέταξε το ναυτικό να επιτεθεί στη Χιχόν, που ήταν το αδύναμο σημείο της άμυνας των Αστουριών. Όπως αναφέρει ο Χοσέ Πέιρας στο έργο του "Η CNT και η Ισπανική Επανάσταση": "... στη Χιχόν η κατάσταση ήταν απελπιστική. Η μάχη συνεχιζόταν σ' ολόκληρη την πόλη. Οι εργάτες που υπεράσπιζαν τα προάστια βρίσκονταν φάτσα στη θάλασσα. Τα όπλα ήταν λιγοστά και οι σοσιαλιστές δεν

φαση είναι αναπόφευκτη αλλά ένμηλη (...) γιατί το μόνο που διαθέτουμε ενάντια στην ισχυρή πολεμική μηχανή της κυβέρνησης είναι ο ενθουσιασμός μας. Αυτό όμως δεν είναι παρά μια ανάπαυλα, γιατί μπορούν ίσως να απωθήσουν το προλεταριάτο, όχι όμως και να το νικήσουν". Στις 19 Οκτώβρη τα στρατεύματα του στρατηγού Αράντα κατέλαβαν τη ζώνη των ορυχείων. Τα μέλη της Επαναστατικής Επιτροπής ήταν τα τελευταία που εγκατέλειψαν το πεδίο της μάχης, όχι όμως πριν να φροντίσουν για τη φυγάδευση των αγωνιστών που είχαν αναμειχθεί πιο ενεργά στο κίνημα. Πολλοί εργάτες των ορυχεί-

θούν αυτή την πραγματικότητα δείχνει ή ότι οι σοσιαλιστές είχαν ως μόνο σκοπό τους να εξαπολύσουν μια σύγκρουση που θα προκαλούσε την παραίτηση της κυβέρνησης, ή, θέλοντας να κρατήσουν την ηγεσία του κινήματος, θεωρήσαν ότι ήταν αρκετά δυνατοί ώστε να επιδώσουν τη νίκη μόνο με τις δικές τους δυνάμεις, υποστηριζόμενοι μόνο όποτε το έφερνε η περίπτωση από δημοκρατικά στοιχεία και τις λαϊκές μάζες. Στην πρώτη περίπτωση, οι σοσιαλιστές αιταπατήθηκαν σχετικά με τις αντιδράσεις της κυβέρνησης, της αστυνομίας και του στρατού. Στη δεύτερη, οι κίνδυνοι που συνεπαγόταν

ποκλειστικοί διοργανωτές του κινήματος. Στην πραγματικότητα, και αντίθετα με τους όρους του συμφώνου συμμαχίας που είχαν υπογράψει η CNT και η UGT, οι σοσιαλιστές ήταν εκείνοι που έδωσαν το σύνθημα για την εξέγερση. Η Επαναστατική Επιτροπή, αμείωτος σοσιαλιστική, είχε την έδρα της στο Οβιέδο.

Ωστόσο, από τις πρώτες ώρες της εξέγερσης, η CNT πήρε μέρος, έστω και χωρίς πρόσκληση, και πολέμησε μέχρι το τέλος. Στη Χιχόν, οι δυνάμεις της CNT, επειδή είχαν έλλειψη όπλων, προσπάθησαν να σταθεροποιήσουν τις θέσεις τους στα περίχωρα της πόλης. Οι αναρχοσυνδικαλιστές είχαν κάνει πολλές και ριψοκίνδυνες επισκέψεις στο Οβιέδο για να μπορέσουν να πάρουν όπλα και για να έρθουν σε επαφή με την Επαναστατική Επιτροπή. Στερούμενη πολεμοφόδια, η Χιχόν έπεσε στις 10 Οκτώβρη, παρά τις ενισχύσεις που είχαν έρθει από τη Λα Φεγκέρα. Στις 11 Οκτώβρη, η Επαναστατική Επιτροπή, θεωρώντας ότι η επανάσταση είχε αποτύχει, έδωσε τη διαταγή για οπισθοχώρηση. Αυτή η απόφαση προκάλεσε μεγάλη δυσαρέσκεια στους μαχητές. Μετά από αυτό, οι σοσιαλιστές συμφώνησαν να συνεργαστούν με τις δυνάμεις της CNT. Ο Χοσέ Μαρία Μαρτίνεθ της CNT, ένας από τους σημαντικότερους αγωνιστές της Συμμαχίας των Αστουριών, σκοτώθηκε στις 12 Οκτώβρη στο Σοτιέλο, ενώ εκτελούσε μια αποστολή για την Επαναστατική Επιτροπή. Αν και οι σοσιαλιστές είχαν προσπαθήσει με όλες τους τις δυνάμεις να κρατήσουν την αρχηγία του κινήματος, αυτό πήρε διαφορετική κατεύθυνση, ανάλογα με τα πολιτικά ρεύματα που επικρατούσαν σε κάθε επαναστατημένη περιοχή. Όσο για τα πολιτικά και οικονομικά αποτελέσματα της επανάστασης των Αστουριών, μια εξουσιαστική τάση ήταν κατάφωρη στις περιοχές που κυριαρχούσαν οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές. Από την άλλη μεριά οι αναρχικοί, ακολουθώντας το παράδειγμα της Λα Φεγκέρα, ανακήρυξαν παντού τον ελευθεριακό κομμουνισμό, κατήργησαν την ατομική ιδιοκτησία και τις τοπικές αρχές".

Το παραπάνω κείμενο είναι απόσπασμα του βιβλίου του Abel Paz "Ντουρρούπ".

Η επανάσταση στις Αστουρίες

σ' αυτή την περιοχή. Εξαιτίας της στρατηγικής της θέσης, την είχε διαλέξει ο επιτελής του υπουργείου πολέμου, ο στρατηγός Φράνκο, ως το μέρος όπου θα αποβίβαζε τα μαροκινά στρατεύματα, που είχαν ως έργο τους να συντρίψουν την εξέγερση. Στην Αβίλες, οι εργάτες κατέλαβαν το εργοστάσιο φωταερίου και τον κεντρικό σταθμό ηλεκτροδότησης. Στη Λα Φεγκέρα, τα μηχανουργεία έπεσαν αμέσως στα χέρια της CNT, που οργάνωσε γρήγορα την παραγωγή όπλων. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία είχε εγκαθιδρυθεί σ' ολόκληρη την κοιλάδα της Τουρόν και ο ραδιοσταθμός του κεντρικού σταθμού ηλεκτροδότησης των ανθρακωρυχείων της Τουρόν μετέδιδε τις πρώτες επαναστατικές διακηρύξεις. Στο Οβιέδο, οι εργάτες πολέμουσαν στους δρόμους. Οι εργάτες των ορυχείων της περιοχής ήρθαν για ενίσχυση των επαναστατών και κατέλαβαν τις θέσεις-κλειδιά της πόλης. Οι κυβερνητικές δυνάμεις οπισθοχώρησαν στους στρατώνες διακηρύξεις. Στο Οβιέδο, οι εργάτες πολέμουσαν στους δρόμους. Οι εργάτες των ορυχείων της περιοχής ήρθαν για ενίσχυση των επαναστατών και κατέλαβαν τις θέσεις-κλειδιά της πόλης. Οι κυβερνητικές δυνάμεις οπισθοχώρησαν στους στρατώνες διακηρύξεις. Στο Οβιέδο, οι εργάτες πολέμουσαν στους δρόμους. Οι εργάτες των ορυχείων της περιοχής ήρθαν για ενίσχυση των επαναστατών και κατέλαβαν τις θέσεις-κλειδιά της πόλης. Οι κυβερνητικές δυνάμεις οπισθοχώρησαν στους στρατώνες διακηρύξεις.

είχαν κρατήσει την υπόσχεσή τους να φέρουν εφόδια στους επαναστάτες. Η Επαναστατική Επιτροπή της Λα Φεγκέρα έφτασε βιαστικά για να βοηθήσει τους κατοίκους της Χιχόν, φέρνοντας πολιτοφυλακές, τρόφιμα και πολεμοφόδια". Η κυβέρνηση της Μαδρίτης δήλωσε στους δημοσιογράφους πως "στις Αστουρίες, οι ενωμένες δυνάμεις στρατού ξηράς και ναυτικού κοντεύουν να πετύχουν τον αντικειμενικό τους στόχο (...) η πλήρης υποταγή των επαναστατών είναι ζήτημα ωρών". Στις 7 Οκτώβρη, το καταδρομικό "Λιμπερτάτ" άρχισε να βομβαρδίζει τη Χιχόν και πέτυχε να αποβιβάσει ένα τάγμα πεζοναυτών, που όμως ακινητοποιήθηκε στο Σερβίν. Το βράδυ, οι πυροβολισμοί άρχισαν ξανά και ο λαός συνέχισε την αντίσταση. Στις 10, άρχισαν να πετάνε αεροπλάνα πάνω από το Οβιέδο και έριχναν προκηρύξεις με τις οποίες καλούσαν τους επαναστάτες να παραδοθούν. Δύο θωρηκτά, το "Χάιμ 1" και το "Μιγκέλ Θεβάντες" ενώθηκαν με το "Λιμπερτάτ". Καλυμμένοι από τα πυκνά πυρά του πυροβολικού, άντρες της λεγεώνας των ξένων και το 8ο τάγμα της αφρικανικής στρατιάς κατάφεραν να αποβιβάσουν. Είχαν διαταγές για πλήρη ελευθερία κινήσεων και άρχισε μια σκληρή μάχη. Οι επαναστάτες είχαν έλλειψη πολεμοφοδίων και άφησαν δεκάδες νεκρούς στο πεδίο της μάχης. Η αεροπορία συνέχιζε να ρίχνει προκηρύξεις που έγραφαν: "Οι Αστουρίες έχουν εγκαταλειφθεί από όλους. Ο θάνατος κλοιός στενεύει". Στις 12 Οκτώβρη, ο Γιάγκε, ο αρχηγός των μαροκινών στρατευμάτων, επιτέθηκε στο Οβιέδο. Η επίθεσή ήταν προετοιμασμένη και είχε αεροπορική κάλυψη. Στις 5 το απόγευμα, μετά από σκληρή μάχη, οι αφρικανοί και οι λεγεωνάριοι κατάφεραν να καταλάβουν το εργοστάσιο όπλων. Όλος ο πληθυσμός, ανάμεσά τους οι γυναίκες και τα παιδιά, πολέμουσαν στο πλευρό των επαναστατών. Στις 18 Οκτώβρη η κατάσταση ήταν πια απελπιστική. Καμμία αντίσταση δεν είχε πλέον νόημα. Στη διάρκεια της νύχτας οι Επαναστατικές Επιτροπές συναντήθηκαν για να δώσουν ένα τέλος στον αγώνα. Η Περιφερειακή Επιτροπή των Αστουριών ανακοίνωσε μια διακήρυξη προς τους εργάτες που ανέφερε: "... Η ένδοξη εξέγερση του προλεταριάτου ενάντια στην αστική τάξη άρχισε στις 5 Οκτώβρη. Αφού δείξαμε την επαναστατική ικανότητα των εργατικών μαζών, θεωρούμε ότι ο αγώνας πρέπει να σταματήσει και να αφήσουμε τα όπλα για να αποφύγουμε το χειρότερο. Έχει γίνει μια σχετική συμφωνία γι' αυτό από όλες τις επαναστατικές επιτροπές. Σας ζητάμε να επιστρέψετε στις εργασίες σας με ήρεμο και πειθαρχημένο τρόπο. Σύντροφοι, νομίζουμε ότι αυτή η από-

ων οργάνωσαν αντάρτικες ομάδες και συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά, μέχρι που παραδόθηκαν κι αυτοί. Η αντίδραση ήταν αμελίκτη. Η Επαναστατική Επιτροπή είχε βάλει μόνο έναν όρο για την παράδοση της περιοχής των ορυχείων, να μην παραδοθεί ο πληθυσμός στα μαροκινά στρατεύματα και τους λεγεωνάριους. Ο Φράνκο δέχτηκε αυτό τον όρο, αλλά δεν τον τήρησε. Οι αφρικανοί και οι λεγεωνάριοι ήταν οι πρώτοι που μπήκαν στις ζώνες των επαναστατών. Μια άγρια καταστολή σάρωσε ολόκληρη την περιοχή. Την ακολούθησαν μαζικές εκτελέσεις, πλιάτσικο και βιασμοί. Οι ειδικές μονάδες της Γκουάρντια Θιβίλ, με επικεφαλής το διοικητή Μπιβάλ, "καθάρισαν" την περιοχή. Ένα ειδικό δικαστήριο που διορίστηκε από την κυβέρνηση της Μαδρίτης νομιμοποίησε τις βαρβαρότητες, λέγοντας ότι τα μέτρα που πάρθηκαν ενάντια στους επαναστάτες ήταν ανθρωπιστικά. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου οι σκληρές βίαιες πολλαπλασιάζονταν, σε ολόκληρη την περιοχή. Στις 24 Οκτώβρη, η εφημερίδα "Temps" του Παρισιού ανέφερε πως "εκατό εργάτες είχαν θαφτεί ζωντανοί μέσα σ' ένα ορυχείο". Επίσημα, υπήρχαν 1.335 νεκροί και 2.951 πληγωμένοι. Η κυβέρνηση, ικανοποιημένη, ανακοίνωσε ότι "η ειρήνη και η τάξη" αποκαταστάθηκαν και πάλι στις Αστουρίες. Ωστόσο, ο αρχηγός της δεξιάς, ο Κάλβο Σοτέλο, τόνισε στη βουλή πως "η Κομμούνια των Αστουριών ήταν μόνο η πρώτη πράξη της επανάστασης" που θα μπορούσε να σαρώσει τα πάντα, και απαίτησε να ενταθεί η καταστολή. Ενώ η δεξιά ζητούσε κεφάλια, η αριστερά προσπαθούσε να συμβιβαστεί τα πράγματα. Δεν φαινόταν να καταλαβαίνει τη σημασία των γεγονότων που είχαν συγκλονίσει τις Αστουρίες. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα συνέχιζε την πορεία που θα το οδηγούσε στο Λαϊκό Μέτωπο. Η CNT όμως έβγαλε ορισμένα συμπεράσματα απ' αυτή την ηρωική μάχη και ο ιστορικός της, ο Χοσέ Πέιρας, έγραψε: «Μια από τις κυριότερες αδυναμίες στο κίνημα της 6 Οκτώβρη ήταν η έλλειψη ενός σοβαρού σχεδίου και η απουσία συντονισμού σε εθνικό επίπεδο. Σε κανένα μέρος εκτός από τις Αστουρίες οι σοσιαλιστές ηγέτες δεν ήρθαν σε επαφή με τη CNT. Η πρόταση του Γενικού Συνεδρίου των Περιφερειακών Επιτροπών της CNT της 13ης Φλεβάρη του 1934 δεν πήρε καμμία απάντηση από την UGT. Αν οι σοσιαλιστές ήθελαν πράγματι ν' αρχίσουν ένα επαναστατικό κίνημα στην Ισπανία -κάτι που πρέπει να μας αποδείξουν- η υποστήριξη της CNT ήταν απαραίτητη, τουλάχιστον στην Καταλωνία, την Αραγωνία, το Λεβάντε και την Ανδαλουσία, όπου οι μαχητικές δυνάμεις της CNT ήταν προφανείς. Η στάση τους να αρνη-

για την επαναστατική διαδικασία ήταν αμέτρητοι. Και στις δύο περιπτώσεις πάντως, έδωσαν υπερβολική σημασία στους μαχητές του "Καταλανικού Κράτους" και της "Δημοκρατικής Αριστεράς" της Καταλωνίας. Οι σοσιαλιστές και οι αριστεροί καταλάνοι εθνικιστές είχαν πάρει μέρος στην καταστολή ενάντια στη CNT στην Καταλωνία. Η "Δημοκρατική Αριστερά" και το Σοσιαλιστικό Κόμμα είχαν συμμετάσχει στη συντριβή των επαναστατικών κινήματων του Γενάρη και του Δεκεμβρίου του 1933. Συνεπώς, η συμμαχία των σοσιαλιστών και των καταλάνων εθνικιστών είχε σαν στόχο την απομόνωση της CNT από τα κινήματα με κάποιο πολιτικό χαρακτήρα». Και ο Πέιρας συνεχίζει: «Η CNT είχε 22.000 οργανωμένους εργάτες στις Αστουρίες. Τα κυριότερα κέντρα της ήταν η Χιχόν (με 13.000 μέλη) και η Λα Φεγκέρα (με 4.000 μέλη). Στις παραμονές της εξέγερσης είχε συγκαλεστεί ένα συνέδριο της CNT στη Χιχόν. Οι αγωνιστές αυτής της πόλης και της Λα Φεγκέρα, είχαν διασπαστεί ως προς το ζήτημα της συμμαχίας με την αριστερά. Η Λα Φεγκέρα, που αμφέβαλε για την επαναστατική ειλικρίνεια των σοσιαλιστών, ήταν αντίθετη σε κάθε συμμαχία μαζί τους. Αλλά ακόμα και πριν από αυτές τις συζητήσεις, οι σοσιαλιστές είχαν φέρει από τη θάλασσα ένα φορτίο από όπλα, πράγμα που απεδείκνυε ότι πρόθεσή τους ήταν να είναι οι α-

13 ΟΚΤΩΒΡΗ 1909: Εκτελείται στη Βαρκελώνη ο ελευθεριακός παιδαγωγός Φρανθίσκο Φερρέρ, ως "πρωταίσιος" των γεγονότων της "τραγικής εβδομάδας".

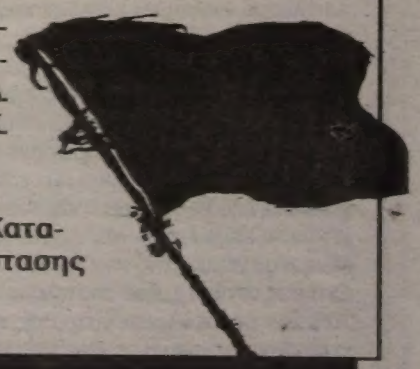
13 ΟΚΤΩΒΡΗ 1905: Συγκροτείται το πρώτο επαναστατικό σοβιέτ (=συμβούλιο) στην Πετρούπολη.

14 ΟΚΤΩΒΡΗ 1828: Γεννιέται ο Πλωτίνος Ροδοκάντης, πρωτεργάτης του αναρχικού κινήματος στο Μεξικό, όπου μετανάστευσε μετά από αποτυχημένες απόπειρας αναρχικής δραστηριότητας στην Αθήνα.

16 ΟΚΤΩΒΡΗ 1859: Στις ΗΠΑ, ένοπλη εξέγερση των "abolitionists", των υποστηρικτών της κατάργησης της δουλείας, με τα κυβερνητικά στρατεύματα. Στις συμπλοκές σκοτώνεται η κεντρική μορφή του κινήματος, ο αντιεξουσιαστής John Brown.

18 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977: Δολοφονούνται στα κελεύριά τους τα μέλη της RAF A. Μπάαντερ, Γκ. Έσλιν και Κ. Ράσπε.

19 ΟΚΤΩΒΡΗ 1934: Καταστολή της επανάστασης στις Αστουρίες

Οι ιδεολογίες της κυριαρχίας στο μουσουλμανικό κόσμο

στεύουν πως ο αρχηγός, ο ιμάμης (imam), συγκεντρώνει τις κοσμικές και τις θρησκευτικές εξουσίες και τις θρησκευτικές εξουσίες και πρέπει να είναι απευθείας απόγονος του Μωάμεθ. Θα μπορούσε να πει κανείς πως οι σίτες είναι πιο κοντά σε μια ολοκληρωτική κυριαρχία της θρησκείας, σε μια θεοκρατική οργάνωση της κοινωνίας.

Από τον 16ο αιώνα, ο αραβομουσουλμανικός κόσμος, που για αιώνες κυριαρχούσε στη μεσόγειο και την ανατολή, βρέθηκε υποταγμένος στην ευρωπαϊκή αποικιοκρατία. Από τον 19ο αιώνα εμφανίζεται η αντίθεση των αράβων στην αποικιοκρατία, μια αντίθεση που εκφράζεται αρχικά μέσα από ένα θρησκευτικό κίνημα για επιστροφή στις παραδόσεις και το ένδοξο παρελθόν, λαμβάνει στη συνέχεια, μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, τη μορφή εθνικιστικών κινημάτων με δυτικά στοιχεία και, στις μέρες μας, βλέπουμε την ενίσχυση ενός φανατικού υπερασυντηρητικού θρησκευτικού κινήματος, που αναπτύσσεται στο τοπίο της μετά τον ψυχρό πόλεμο εποχής, με τη δημογραφική έκρηξη στις αραβικές χώρες και την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, με την καταδίκη σε μια φτώχεια χωρίς διέξοδο τεράστιων τμημάτων του πληθυσμού τους.

Ας εξετάσουμε όμως αναλυτικά τις διάφορες ιδεολογίες της κυριαρχίας μέσα από τις οποίες διαχέονται οι κοινωνικές αντιθέσεις στον αραβομουσουλμανικό κόσμο.

Το κοσμικό ρεύμα

Οι ιδεολογίες που εντάσσονται σε αυτό το ρεύμα, συγκεντρώνουν δυτικές ιδέες και μοντέλα, της φιλελεύθερης ή της μαρξιστικής παράδοσης. Σύμφωνα με αυτό το ρεύμα, η εισαγωγή του λαϊκισμού στους πολιτικούς θεσμούς και την κοινωνία, είναι στοιχείο απαραίτητο για τον εκσυγχρονισμό. Σε αυτό το πλαίσιο, δημιουργήθηκαν διάφορα εθνικιστικά κόμματα. Άλλα από αυτά ελέγχονταν από την αραβική ολιγαρχία, που πριν στραφεί στην ανοιχτή υποστήριξη της δυτικής αποικιοκρατίας, υποστήριζε τα μοναρχικά καθεστώτα στο Μαρόκο, την Ιορδανία, την Αίγυπτο, τη Λιβύη και το Ιράκ, μέχρι τη δεκαετία του '50, οπότε τα περισσότερα από αυτά κατέρρευσαν. Άλλα πάλι από αυτά τα εθνικιστικά κόμματα στηρίζονταν κυρίως στις μεσαίες τάξεις και τα περισσότερα κατέλαβαν την εξουσία μέσα από στρατιωτικά πραξικοπήματα και λαϊκές εξεγέρσεις, εστιάζοντας στην αραβική ταυτότητα. Πρόκειται για το ριζοσπαστικό εθνικισμό του Νάσερ (1952), το σοσιαλίζοντα εθνικισμό των κομμάτων Μπάαθ της Συρίας και του Ιράκ (από τη δεκαετία του '40), το Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης της Αλγερίας, το κίνημα του Καντάφι στη Λιβύη. Ο αραβικός εθνικισμός αυτού του ρεύματος υποστήριζε ένα κοινωνικό μετασχηματισμό, την ανεξαρτησία από τη Δύση, την παναραβική ενότητα, την οικονομική ανάπτυξη και ένα γρήγορο εκβιομηχανισμό. Στις χώρες όπου αυτά τα εθνικιστικά κόμματα κατέλαβαν την εξουσία, εγκαθιδρύθηκαν αυταρχικά μονοκομματικά καθεστώτα, ενώ συγκροτήθηκε μια κυβερνητική γραφειοκρατία που υπεξείρεσε την πολιτική εξουσία και τον κοινωνικό πλούτο, αναπαράγοντας το παραδοσιακό αραβικό μοντέλο της κατοχής της εξουσίας από τα μέλη μιας οικογένειας ή μιας φυλής (azabiyya). Καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη αυτών των χώρων έπαιξε και η ανάπτυξη της δυτι-

κής νεοαποικιοκρατίας, με την υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ, την αποσταθεροποίηση και τους διάφορους "διπλωματικούς" χειρισμούς (τοπικοί πόλεμοι, πρωτοδότηση εσωτερικών τριβών κ.α.) για τον έλεγχο του πετρελαίου.

Τα θρησκευτικά ρεύματα

Από τον 18ο αιώνα, όπως είπαμε και προηγουμένως, παρατηρείται το φαινόμενο της "nahda", της αναγέννησης δηλαδή της αραβομουσουλμανικής ιδεολογίας, κύρια ως αποτέλεσμα της λαϊκής αντίδρασης στην αποικιοκρατία της εποχής (των ευρωπαϊκών και των τούρκων). Ενάντια στην αποικιοκρατία, προβάλλει η ιδέα του Ισλάμ, που συνενώνει διάφορα κοινωνικά στρώματα, ευαγγελίζεται την επιστροφή σε ένα ένδοξο παρελθόν, μέσω της καθάρσης "από όλα τα μερτά στοιχεία που συσσωρεύθηκαν στο πέρασμα του χρόνου" και την επιστροφή στην θρησκεία. Το κίνημα του Abdul Wahhab, στα τέλη του 18ου αιώνα, είναι η πρώτη εμφάνιση αυτού του ρεύματος. Υιοθετώντας τις παραδόσεις που έρχονταν απευθείας από τις αραβικές ερήμους, υποστήριξε την πιο αυστηρή τάση των σουνιτών, αυτή του Madhab Ibn Taymiya, που απαιτούσε άμεση εφαρμογή του ισλαμικού νόμου και των ποινών που προέβλεπε. Στις αρχές του 19ου αιώνα, η δυναστεία της Σαουδικής Αραβίας υιοθέτησε τα κηρύγματα του Abdul Wahhab. Μέχρι τη σημερινή εποχή, η Σαουδική Αραβία βρίσκεται επικεφαλής της υποστήριξης αυτής της τυφλής υποταγής στις παραδόσεις και της κατά γράμμα εφαρμογής του Κορανίου και της Σούννα.

Σε αντίθεση με την "ορθόδοξη" ανάγνωση του Κορανίου από τον Abdul Wahhab, υπήρξε μια τάση "μεταρρυθμιστικής" και "εκσυγχρονιστικής" ερμηνείας του, που πέρασε στην ιστορία ως το κίνημα της Salafiyya. Πρόκειται για ένα ευρύ ρεύμα διανοουμένων από πανεπιστήμια και ισλαμικές σχολές, που ζητούσε μια επαναπροσαρμογή της ερμηνείας του Κορανίου, λέγοντας πως αυτή βασίζεται στις ίδιες τις παραδόσεις του Ισλάμ (salaf), δηλαδή στην ελεύθερη ερμηνεία (ijtihad). Στα κείμενα των πρωτεργατών της salafiyya, του El-Afghani, του Mohamed Abduh, του Rachid Rida και του Qasim Amin, (όλοι τους στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αι.) κυριαρχούν ως κεντρικά ζητήματα ο αγώνας ενάντια στον αυταρχισμό των κυβερνήσεων, η αντίσταση στην αποικιοκρατία και η απελευθέρωση της γυναίκας. Οστόσο, αυτό το ρεύμα παρέμεινε ουσιαστικά μια τάση διανοουμένων, χωρίς ευρεία λαϊκή απήχηση.

Ένα τρίτο ρεύμα εμφανίστηκε τη δεκαετία του 1920, με τον Hassan al Banna και την οργάνωση των **Αδελφών Μουσουλμάνων** που ίδρυσε στην Αίγυπτο. Στο ίδιο ρεύμα προστέθηκε και ο Abdul Ala Mawdudi, με την οργάνωση Jama'at-i-Islami που ίδρυσε στο Πακιστάν. Σύμφωνα με αυτούς, ο ισλαμισμός, εκτός από θρησκεία είναι και ένα κοινωνικοπολιτικό κίνημα. Ο ισλαμικός φονταμενταλισμός της εποχής μας κατάγεται από αυτό ακριβώς το ρεύμα, που απαιτούσε την υποταγή του πληθυσμού στον ισλαμικό νόμο και τη δημιουργία του κράτους του Ισλάμ. Ας δούμε μερικά χαρακτηριστικά του, καθώς και κάποια κομβικά σημεία

της εξέλιξής του:

- Το Κοράνι και η Σούννα πρέπει να εφαρμόζονται κατά γράμμα. Είναι το επίσημο και μοναδικό σύνταγμα, που καθορίζει όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής, μέσα σε μια ταύτιση θρησκείας και κράτους.

- Ο ισλαμισμός είναι συγχρόνως θρησκεία και κοινωνικοπολιτικό κίνημα, που πρέπει να πολεμά συνεχώς ενάντια στις διεφθαρμένες αραβικές και μουσουλμανικές κυβερνήσεις, ακόμα και αν είναι αυστηρά ισλαμιστικές, όπως οι κυβερνήσεις της Σαουδικής Αραβίας, των χωρών του Περσικού και του Μαρόκου, γιατί υπεξαιρούν τον πλούτο από τον πληθυσμό, ενάντια στις προταγές της shari'a (του ισλαμικού νόμου). Πρέπει να αντικατασταθούν από ένα αυθεντικό ισλαμικό κράτος και να πραγματοποιηθεί ο ισλαμικός μετασχηματισμός της κοινωνίας.

- Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι του Al-Banna υποστήριζαν την εγκαθίδρυση ενός ισλαμικού κράτους βασισμένου στην κοινωνική δικαιοσύνη της zakat (ελεημοσύνη). Ο θεός είναι ο μοναδικός ιδιοκτήτης των αγαθών αυτού του κόσμου, στα οποία όλοι οι πιστοί έχουν δικαίωμα. Το κίνημα ίδρυσε συνεταιρισμούς και τοπικές ισλαμικές λαϊκές τράπεζες. Το 1952, αποτελούσαν τμήμα της λαϊκής βάσης που έφερε στην εξουσία το Νάσερ στην Αίγυπτο, απαιτώντας εργασία για όλους, κατάργηση της μεγαλοϊδιοκτησίας γης, κατάργηση των προνομίων, προγράμματα αλληλεγγύης για τους οικονομικά ασθενέστερους. Σύντομα, η κυβέρνηση Νάσερ ήρθε σε σύγκρουση με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, και μάλιστα το 1966 εκτέλεσε έναν από τους ηγέτες τους, τον Sayyid Qotb. Ο Sayyid Qotb ήταν συγγραφέας, μεταξύ άλλων, των βιβλίων "Η Κοινωνική Δικαιοσύνη στο Ισλάμ" και "Η Μάχη Ανάμεσα στο Ισλάμ και τον Καπιταλισμό". Καταδίκασε τον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό για τον υλισμό τους και στη θέση της ταξικής πάλης έθετε την ιδέα της ισλαμικής αλληλεγγύης, υποστηρίζοντας ένα ισλαμικό σοσιαλισμό. Οι ιδέες του Qotb ρίζωσαν στα πιο ακραία και πολιτικοποιημένα ισλαμιστικά κινήματα, ιδιαίτερα όταν, μετά τη φυγή τους από την Αίγυπτο εξαιτίας των διωγμών από το καθεστώς του Νάσερ, οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι κατέφυγαν στη Σαουδική Αραβία και τα εμιράτα του Περσικού, όπου εγκατέλειψαν τα "σοσιαλιστικά" χαρακτηριστικά τους, ως αντάλλαγμα της φιλοξενίας τους από τις δυνάστες των εμιράτων. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι που εγκατέλειψαν την Αίγυπτο υποστήριζαν πλέον τη διδασκαλία του Abdul Wahhab, που απαιτούσε υποταγή στους εμίρηδες, ως εκφραστές της θείκης θέλησης.

Η εχθρότητα των οπαδών του Qotb και της "γνήσιας διδασκαλίας" των Αδελφών Μουσουλμάνων ενάντια στα ισλαμικά κράτη μετά από αυτό μεγάλωσε. Η κατάληψη της εξουσίας από τους σίτες ισλαμιστές στο Ιράν, το 1979, έδειχνε το σωστό δρόμο, κι αυτό παρά τις ιδεολογικές και θρησκευτικές διαφορές με το ισλαμικό κράτος (velayat-e-faqih) των μουλάδων του Χομεϊνί.

- Αυτά τα γεγονότα δημιούργησαν ρήξη ανάμεσα στους μετριοπαθείς και τους ακραίους ισλαμιστές. Οι μετριοπαθείς υποστήριζαν την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας μέσα από την ισλαμική διαπαιδαγώγηση του πληθυσμού, τη δημιουργία κοινωνικοπολιτιστικών κινήματων στήριξης και την άσκηση πιέσεων στις κυβερνήσεις. Αντίθετα, οι ακραίοι υποστή-

ριζαν την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας μέσα από λαϊκές εξεγέρσεις για την εφαρμογή του Κορανίου.

Η επιδείνωση των οικονομικών συνθηκών, η αποτυχία των εθνικιστικών σοσιαλιστικών κινήματων, η αίγλη του ισλαμικού Ιράν, αλλά και η επιρροή της Σαουδικής Αραβίας που ξόδεψε τεράστια ποσά για την προπαγάνδη της δικής της εκδοχής του ισλαμισμού, για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της, έφεραν τον ισλαμιστικό, με τη μία ή την άλλη μορφή του, στο επίκεντρο των κοινωνικών συγκρούσεων στον αραβομουσουλμανικό κόσμο. Μέσα σε αυτό το περίπλοκο πεδίο αντιπαραθέσεων, ο ισλαμικός φονταμενταλισμός που καταγόταν από το κίνημα των Αδελφών Μουσουλμάνων άρχισε να χάνει όλο και περισσότερο τα "σοσιαλιστικά" του χαρακτηριστικά. Οι υποστηρικτές του πλέον δεν επιθυμούν τη βίαιη κατάληψη της εξουσίας για την πραγματοποίηση κάποιου είδους κοινωνικού μετασχηματισμού με βολά, έστω, σοσιαλιστικά στοιχεία, αλλά για την τυφλή εφαρμογή του ισλαμικού νόμου, μέσα σε ένα πλαίσιο βάρβαρου σκοταδισμού, αιμοβόρου φανατισμού και εξύμνησης της βίας. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στην περίπτωση του Fis στην Αλγερία και της Hamas στην Παλαιστίνη. Η Hamas επιχειρεί μια οριζόντια διείσδυση στον αραβικό πληθυσμό, μέσω της δημιουργίας βιβλιοθηκών, σχολείων, λεσχών, ταμείων αλληλοβοήθειας, την ίδια όμως στιγμή που ένας τεράστιος αριθμός "δυτικών" βιβλίων είναι απαγορευμένος σε αυτές τις βιβλιοθήκες, ενώ συγχρόνως πραγματοποιούνται επιθέσεις σε κινηματογράφους και μπαρ που "διαφθείρουν" τους μουσουλμάνους και οι ισλαμικοί κανόνες στη διατροφή και την ενδυμασία επιβάλλονται με τη βία. Το τζαμί αποτελεί το υποχρεωτικό επίκεντρο της κοινωνικής ζωής. Οι ισλαμιστές φονταμενταλιστές, ενώ μιλάνε με έμφαση ενάντια στη διαφθορά της Δύσης, δεν κάνουν το ίδιο και με το οικονομικό της σύστημα. Είναι υποστηρικτές της ελεύθερης αγοράς, της οικονομικής ανάπτυξης και της οικονομικής συνεργασίας με τη Δύση. Είναι χαρακτηριστικό το ότι οι ισλαμιστές του αλγερινού Fis προσπαθούν να δελεάσουν τη γαλλική κυβέρνηση (που έχει τεράστια οικονομικά συμφέροντα στην Αλγερία) προτείνοντάς της, μετά από μια πιθανή επικράτησή τους, οικονομικές ρυθμίσεις πολύ πιο νεοφιλελεύθερες από αυτές που ισχύουν στις σχέσεις με τη σημερινή κυβέρνηση, ενώ η κυβέρνηση των ΗΠΑ, αμέσως μετά την κατάληψη της Καμπούλ από τους Ταλιμπάν, έσπευσε να δηλώσει ότι η πρεσβεία της στην πόλη θα επαναλειτούργησει μόλις αποκατασταθεί η τάξη. Η παγκόσμια νέα τάξη...

Περίληψη (...με κάποιες προσθήκες) άρθρου που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό La Lletra A, τεύχος 46

